

Liahona

**Mobile enheder
ved nadvermødet?
s. 26**

**Den næste ordinance
du har brug for, s. 18**

**»Guds planer
kan ikke
forpurres«, s. 34**

»VI KVALIFICERER OS TIL
JESU KRISTI
RENSENDE KRAFT,
NÅR VI TAGER VÆRDIGT
DEL I NADVEREN.«

ÆLDSTE DALE G. RENLUND OG
SØSTER RUTH L. RENLUND

Fra »Nadveren – den smukke gave«, s. 18

18

ARTIKLER

10 Det åndelige grundlag for Kirkens finansielle selvhjulpenhed

Biskop Gérald Caussé

Kirken praktiserer i sin økonomi og investeringspolitik de principper, som den underviser sine medlemmer i.

PÅ OMSLAGET
Foto: Leslie Nilsson.

18 Nadveren – den smukke gave

Ældste Dale G. og søster Ruth L. Renlund

Når vi værdigt deltager i nadveren, kan vi forny dåbens velsignelser igen og igen.

26 Gudsdyrkelse i en digital tidsalder

Adam C. Olson

Elektroniske enheder kan enten højne eller hæmme vores ærbødighed under nadvermødet.

30 Undervis med teknologi: Engager de unge i den digitale verden

Brian K. Ashton

Fremfor at forbyde brug af teknologi i klasseværelset kan vi lære de unge at bruge den nyttigt.

34 Hellige: Historien om Kirken – Kapitel 6: Guds gave og kraft

Joseph fik kraften til at oversætte igen, denne gang med hjælp fra Oliver Cowdery.

FASTE ARTIKLER

4 Profiler af tro: Darren og Stacey Rea – Sydney, Australien

6 Principper for omsorg: Opbyg meningsfulde relationer

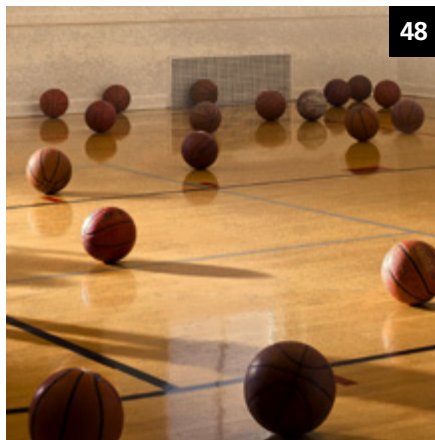
16 Vores hjem, vores familie: Stræben efter at blive en intelligent og ædel mor

Lilian Pagaduan-Villamor

40 Sidste dages hellige røster

80 Til vi ses igen: Bliv ved med at prøve

Ældste Marvin J. Ashton

48

44 Sådan lærte Eric at stole på Gud

Richard M. Romney

Midt i modgang og smerte fandt denne unge voksne fra Ghana tro på Gud, hvilket forberedte ham på at tage imod evangeliet.

48 Men hvad nu, hvis jeg ikke rammer?

Sarah Keenan

Hvis vi lader frygten for at fejle afholde os fra at prøve, går vi glip af dyrebare muligheder for at vokse.

Se, om I kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvilke løfter kan I finde i Mormons Bog?

50

50 Inden I bliver kaldet til at tjene

Ryan Carr

Få fuldtidsmissionærernes syn på sagen, når de beskriver deres erfaringer og kommer med forslag til, hvordan de unge kan forberede sig på at tjene.

56 Fem ting, Lære og Pagter lærer jer om at være missionær

Charlotte Larcabal

Disse skriftsteder forklarer principper for missionering, som gælder os alle, når vi stræber efter at dele evangeliet.

58 Seks årsager til, vi virkelig har brug for Kirken!

Eric B. Murdock og Joshua J. Perkey

Her er nogle årsager til, at organisationen af Kirken er afgørende i Guds plan for os.

62 Spørgsmål og svar

Hvilke fritidsaktiviteter bør jeg have for at få mest ud af min fritid?

64 Plakat: Åbenbaring for vores liv

65 Det sidste ord: Seks måder til altid at erindre Frelseren

Ældste Gerrit W. Gong

70

66 Jeg kan altid bede

Kan du svare på disse spørgsmål om bøn?

68 Lad jeres lys skinne: Et lysende vidnesbyrd

Selvom det var svært, bar jeg mit vidnesbyrd foran de andre elever.

70 Løftet om ikke at strides

Myrna M. Hoyt

Timmy huskede historien fra Mormons Bog, og han vidste, at han og hans kusine kunne holde op med at strides.

72 Tro, håb og Grace – del 1: En fredsstemme

Megan Armknecht

Det var skræmmende at bo i Holland under krigen, men Grace vidste, at hendes familie nok skulle klare det.

74 Apostle vidner om Kristus

Ældste Ronald A. Rasband

75 Fodbold og søndage

Ældste Jörg Klebingat

Jeg elskede fodbold, men da jeg fandt Kirken, elskede jeg Gud endnu mere.

76 Historier fra skriften: David og Goliat

Kim Webb Reid

79 Malebogsside: Jeg kan være et godt eksempel

AUGUST 2018, ÅRGANG 167, NR. 8
LIAHONA 14799 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De Tolv Apostles Kvorum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Becky Craven

Vejledere: Brian K. Ashton, LeGrand R. Curtis jun., Edward Dube, Sharon Eubank, Christina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Francisca Olson

Redaktion: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdoch, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy R. Barker

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rctestockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller Danske Bank:

4073-6532136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige, ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres, hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket. Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

August 2018 Vol. 167 No. 8. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Mere på nettet

Læs artikler og indsend jeres egen på liahona.lds.org.

Find inspirerende budskaber at dele på facebook.com/liahona (tilgængelige på engelsk, portugisisk og spansk)

Send feedback til liahona@ldschurch.org.

Køb et abonnement på store.lds.org.
Eller besøg et distributionscenter, spørg menighedsledere eller ring 001-800-537-5971 (USA og Canada)

IKONER FRA GETTY IMAGES

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver første side for artiklen.

Bøn, 41, 43, 44, 66, 72

Familie, 4, 16, 40, 72, 79, 80

Fred, 72

Frygt, 48, 65, 72, 76

Handicap, 44

Helligånden, 18, 30, 34, 43, 50, 56

Jesus Kristus, 18, 65, 74

Joseph Smith, 34

Kirkeledere, 43

Kirkemøder, 26, 30, 58

Kirkens historie, 34, 58

Konvertering, 44

Missionering, 42, 50, 56

Missionærforberedelse, 50, 56, 75

Moderskab, 16

Modgang, 41, 44, 80

Mormons Bog, 18, 34, 42, 70

Nadver, 18, 65

Omvendelse, 34, 43

Pagter, 18, 58

Personlig værdi, 62

Sabbatsdag, 18, 75

Teknologi, 26, 30

Tiende, 10

Tjeneste, 6, 40

Tro, 4, 44, 55, 65, 72, 76

Uddannelse, 16

Udholdenhed, 80

Venlighed, 70

Vidnesbyrd, 6, 34, 68

Vor himmelske Fader, 18, 41, 44, 58

Økonomi, 10

Åbenbaring, 34, 56, 58, 64

Darren og Stacey solgte alt for at følge hans drømmejob som animator på et filmstudie i London i England. Men da de opdagede, at de ventede barn efter forgæves at have forsøgt i årevis, indså de, at de ikke havde råd til at bo der alene på hans indkomst.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Darren og Stacey Rea

Sydney i Australien

Stacey: Vi begyndte at tale om at flytte tilbage til Australien. Der var ingen filmstudier i Brisbane. Så Darren ville i realiteten skulle opgive sin karriere.

Darren: Jeg følte, jeg havde ramt bunden. Min kone var gravid, men jeg havde ikke noget job, og vi havde ikke råd til et sted at bo.

Stacey: På et tidspunkt knælede vi ned i vaskerummet i mine forældres hus og bad.

Darren: Så hørte vi, at der åbnede et nyt filmstudie i Brisbane. Jeg fik noget kontraktarbejde med animation.

Stacey: Vi har lært, at uanset, hvad vi går igennem, er det vigtigste, at vi har tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

Principper for omsorg

OPBYG MENINGSFULDE RELATIONER

*Vores evne til at drage omsorg for andre vokser,
når vi har et meningsfuldt forhold til dem.*

Opfordringen til at tjene andre er en mulighed for at opbygge omsorgsfulde forhold til dem – den slags forhold, som gør dem trygge ved at bede om eller tage imod vores hjælp. Når vi gør en indsats for at udvikle den slags forhold, er Gud i stand til at ændre livet for begge parter i forholdet.

»Jeg tror virkelig på, at der ikke finder væsentlige ændringer sted uden væsentlige forhold til andre,« har Sharon Eubank, førsterrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, sagt. Og for at vores tjeneste kan have en transformerende virkning i andres liv, må de »have rod i et oprigtigt ønske om at hele, lytte,

samarbejde og respektere,« fortsatte hun.¹

Meningsfulde forhold er ikke et spørgsmål om taktik. De bygges på medfølelse, oprigtig indsats og »uskrømtet kærlighed« (I&P 121:41).²

Opbygning og styrkelse af vores forhold til andre

»Vi opbygger ... forhold et menneske ad gangen,« har ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.³ Når vi stræber efter at skabe meningsfulde forhold til dem, vi er sat til at hjælpe, kan Helligånden vejlede os. Følgende forslag er baseret på en fremgangsmåde, ældste Uchtdorf har foreslået.⁴

Tilbring tid sammen.

Det tager tid at udvikle et forhold. Hold øje med muligheder for at vedligeholde kontakten. Undersøgelser viser, at det at lade folk vide, at man kerer sig, er afgørende for sunde forhold.⁶ Besøg dem, I er kaldet til at tjene, ofte. Tal med dem i kirken. Brug de kontaktmidler, der ellers giver mening – e-mail, Facebook, Instagram, Twitter, Skype, telefonen eller send et kort. Ældste Richard G. Scott (1928-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om virkningen af enkle og kreative udtryk for kærlighed og støtte: »Jeg åbnede ofte mine skrifter ... og fandt en kærlig opmuntrende hilsen, som [min hustru] Jeanene havde lagt ind imellem siderne ... Disse dyrebare beskeder ... er stadig en uvurderlig skat af trøst og inspiration.«⁷

Husk også, at der er to parter i et forhold.

I kan tilbyde kærlighed og venskab, men forholdet udvikler sig ikke, medmindre det bliver taget imod og sendt tilbage. Hvis den anden virker uimodtagelig, så lad være med at forcere forholdet. Giv vedkommende tid til at se jeres reelle hensigter, og rådfør jer om nødvendigt med jeres ledere om, hvorvidt et meningsfuldt forhold stadig synes muligt.

Lær dem at kende.

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde: »I kan ikke være til god hjælp for nogen, I ikke kender godt.« Han foreslog, at man lærte navnene på de enkelte medlemmer af familien og var opmærksom på vigtige begivenheder som fødselsdage, velsignelser, dåb og bryllupper. Det er en udmærket anledning til at skrive en hilsen eller ringe op for at ønske en i familien tillykke med en særlig bedrift.⁵

Formålet med principper for omsorg er at lære os at tage os af hinanden – ikke at det skal deles som et budskab. Når vi lærer dem, vi tjener, at kende, vil Helligånden tilskynde os til at vide, hvilket budskab de eventuelt kan have brug for udover vores omsorg og medfølelse.

Kommunikér med kærlighed.

At opbygge meningsfulde forhold kræver, at vi kommer under overfladen. Overfladisk kommunikation er præget af sniksnak om gøremål, vejret og andre mindre sager, men den kommer ikke ind på følelser, tro, mål og bekymringer, hvilket er nødvendigt for at udvikle meningsfulde forhold. Vor himmelske Fader har udformet denne mere meningsfulde form for kommunikation ved at dele sine følelser og planer med sin Søn (se Joh 5:20) og med os gennem sine profeter (se Amos 3:7). Ved at fortælle hinanden om hverdagens

begivenheder og livets udfordringer, som man vejledes til det af Ånden, udvikler vi påskønnelse af hinanden, når vi deler interesser og oplevelser.

At lytte er en vigtig del af at kommunikere omsorg.⁸ Når I lytter omhyggeligt, bliver jeres mulighed for at hjælpe andre med at komme til Kristus større, for I får forståelse af og indsigt i deres behov, og hvordan de føler sig elsket, forstået og trygge.

Påskøn forskelle såvel som ligheder.

»Nogle ... ønsker at forme alle medlemmer over samme læst – at alle skal se ens ud og tænke, føle og opføre sig ens,« har ældste Uchtdorf sagt. »Dette strider imod, at Gud i sin genialitet har skabt hvert eneste menneske unikt og forskelligt fra sin bror ...

Kirken går fremad, når vi bruger denne forskellighed og opmuntrer hinanden til at udvikle os og bruge vores talenter til at opløfte og styrke vores meddisciple.«⁹

At elske andre på den måde, Gud elsker os, kræver, at vi prøver at se andre, som Gud ser dem. Præsident Thomas S. Monson (1927-2018) sagde: »Vi må udvikle evnen til at se [andre], ikke som de er nu, men som det, de kan blive.«¹⁰ Vi kan bede om hjælp til at se andre, som Gud gør. Når vi behandler andre ud fra deres potentiale, har de en tilbøjelighed til at leve op til forventningerne.¹¹

Hjælp dem.

Vær lydør over for behovene hos dem, I skal drage omsorg for og vær villige til at give af jeres tid og talenter, uanset om der er behov for hjælp, eller blot fordi I kerer jer. I kan være der for at yde trøst, støtte og fornøden hjælp, når der er et problem, sygdom eller en akut situation. Men i alt for mange relationer er vi reaktive. Gud gav os handlefrihed, så vi kan handle og ikke blot være genstand for handling (se 2 Ne 2:14). Akkurat som apostlen Johannes belærte om, at vi elsker Gud, fordi han elskede os først (se 1 Joh 4:19), så kan det blødgøre hjerter og få kærlighed og tillid til at vokse, når andre kan mærke vores oprigtige kærlighed gennem vores tjenestehandlinger.¹² Det skaber en positiv spiral, som opbygger forhold. ■

NOTER

1. Sharon Eubank, i »Humanitarian Acts Must Be Rooted in Relationship, Sharon Eubank Says«, mormonnewsroom.org.
2. Se »Principper for omsorg: Ræk ud i medfølelse«, *Liahona*, juli 2018, s. 6-9.
3. Dieter F. Uchtdorf, »Det, der betyder mest«, *Liahona*, nov. 2010, s. 22.
4. Se Dieter F. Uchtdorf, »Det, der betyder mest«, s. 22.
5. Se Ezra Taft Benson, »Til Kirkens hjemmelærere«, *Stjernen*, juli 1987, s. 46.
6. Se Charles A. Wilkinson og Lauren H. Grill, »Expressing Affection: A Vocabulary of Loving Messages«, i *Making Connections: Readings in Relational Communication*, red. Kathleen M. Galvin, 5. udg., 2011, s. 164-173.
7. Richard G. Scott, »Velsignelserne ved evigt ægteskab«, *Liahona*, maj 2011, s. 96.
8. Se »Principper for omsorg: Fem ting, en god lytter gør«, *Liahona*, juni 2018, s. 6-9.
9. Præsident Dieter F. Uchtdorf, »Fire titlere«, *Liahona*, maj 2013, s. 59.
10. Thomas S. Monson, »Se andre som det, de kan blive«, *Liahona*, nov. 2012, s. 69.
11. Se Terence R. Mitchell og Denise Daniels, »Motivation«, i *Handbook of Psychology*, bd. 12, red. Walter C. Borman og andre, 2003, s. 229.
12. Se Edward J. Lawler, Rebecca Ford og Michael D. Large, »Unilateral Initiatives as a Conflict Resolution Strategy«, *Social Psychology Quarterly*, årgang 62, nr. 3, sep. 1999, s. 240-256.

VIS OMSORG SOM FRELSEREN GJORDE

Jesus Kristus opbyggede meningsfulde forhold til sine disciple (se Joh 11:5). Han kendte dem (se Joh 1:47-48). Han tilbragte tid med dem (se Luk 24:13-31). Hans kommunikation gik langt under overfladen (se Joh 15:15). Han påskønnede deres forskellighed (se Matt 9:10), og han så deres potentiale (se Joh 17:23). Han tjente alle, selvom han var alles Herre, og han sagde, at han ikke var kommet »for at lade sig tjene, men for selv at tjene« (se Mark 10:42-45).

Hvad vil I gøre for at opbygge et stærkere forhold til dem, I er kaldet til at tjene?

**Biskop Gerald
Caussé**

Præsiderende
biskop

DET ÅNDELIGE GRUNDLAG FOR

Kirkens finansielle selvhjulpenhed

Jeg havde for nylig mulighed for at besøge Kirtland i Ohio. På dette historiske sted, hvor mange af genoprettelsens store begivenheder fandt sted, opfordres besøgende til at tænke over den tro og arv, som de tapre mænd og kvinder, der lagde grunden for dette store sidste dages værk, havde. Selvom Kirtland-perioden var præget af hidtil uset vækst og åndelige udgydelser, var de fleste af disse første hellige ekstremt fattige, og de levede under kummerlige forhold. De havde ofret alt – ofte veldrevne gårde og veletablerede forretninger – for at følge Jesus Kristus og hans profet Joseph Smith.

Da jeg gik på disse hellige jorde, kunne jeg ikke lade være med at tænke over den skarpe kontrast, der er imellem den oprindelige fattigdom i Kirtland og Kirkens og mange af dens medlemmers nuværende relative velstand og det i flere generationer. Herren har velsignet sin kirke og de sidste dages hellige på bemærkelsesværdig vis!

Denne overflod af timelige velsignelser er bygget på Guds ofte gentagne løfte om, at »for så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet.«¹

Dette løfte er centralt for historien og læren i Mormons Bog. Det fremgår af 18 forskellige vers og i 7 af de 15 bøger. Selvom velsignelsen om fremgang, der er nævnt i disse skriftsteder, primært er af åndelig art, omfatter den også Guds folks evne til at nyde økonomisk fremgang og blive timeligt selvhjulpne.

Mest bemærkelsesværdigt er det, at timelig fremgang kommer af trofast overholdelse af nogle få vejledende principper, som blev åbenbaret af Herren gennem hans profeter, og er blevet en del af

Som ledere i Kirken føler vi konstant et stort ansvar for at bruge de hellige tiendemidler og offerydelser på en måde, der er Herren velbehagelig.

sidste dages helliges daglige liv og kultur. Disse principper omfatter tiendeloven, fasteloven og behovet for uddannelse, beskæftigelse og selvhjulpethed. Kirkens medlemmer bliver også rådet til at sætte tæring efter næring, undgå unødige gæld og forberede sig på fremtiden ved at have timelige reserver, deriblandt af mad og økonomiske aktiver.

Ligesom disse timelige principper er blevet undervist for medlemmerne, har Kirkens ledere også implementeret dem i en større skala for Kirken som helhed. I Kirkens retningslinjer for økonomistyring og investeringer følger den ganske enkelt bare den lære og de forskrifter, som medlemmerne undervises om. Jeg vil nu tale om fire af disse principper.

Første princip: Tiendeloven

I en åbenbaring, som Joseph Smith modtog den 8. juli 1838, sagde Herren, at »de, som på denne måde er blevet afkrævet tiende, [skal] betale en tiendedel af hele deres indkomst årligt«. Det blev også forklaret, at denne særlige instruktion gjaldt for alle de hellige som »en stående lov for dem for evigt«.²

Tiendeloven blev den dag modtaget som et bud fra Herren og som gengivelsen af en guddommelig lov, som var blevet overholdt i tidligere tider i det gamle Israel. Den var et tegn på den pagt, som Herren indgik med sit folk – om at dersom de forblev trofaste, ville han velsigne dem både åndeligt og timeligt. I dag er tiendeloven stadig en væsentlig ting at efterleve for sidste dages hellige, uafhængigt af hvor de bor, deres sociale status eller deres materielle vilkår. Den er også grundlaget for Kirkens økonomiske stabilitet.

Siden jeg blev kaldet til Det Præsiderende Biskopråd, er jeg til stadighed blevet forbløffet over den tro og trofasthed, med hvilken Kirkens medlemmer efterlever denne lov. Uden tiende ville Kirken være ude af stand til opfylde sit guddommelige formål. I en mindeværdig generalkonferencetale sagde præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008): »Jeg er dybt taknemmelig for tiendeloven. For mig er den konstant et tilbagevendende mirakel. Det er muligt for folks tro. Det er Herrens plan for at finansiere arbejdet i hans rige.«³

Medlemmer, der bor tæt på kirkeejede farme har mulighed for at arbejde frivilligt med at plukke frugt og grøntsager. Frugt og grønt fra Kirkens farme bliver syltet og konserveret og kommer til biskoppens forrådshus til hjælp for medlemmer i nød.

Den samme dag i 1838 modtog Joseph en anden åbenbaring, i hvilken Herren tydeliggjorde, hvordan brugen af tiendemidlerne skulle godkendes og administreres. Han sagde: »Tiden er nu kommet, da der skal disponeres over den af et råd, som består af Det Første Præsidentskab for min kirke og af biskoppen og hans råd og af mit højråd og ved min egen røst til dem, siger Herren.«⁴ I denne åbenbaring er »biskoppen og hans råd« og »mit højråd« det, der i dag kendes som henholdsvis Det Præsiderende Biskopråd og De Tolv Apostles Kvorum.

I vor tid bliver disse instruktioner i Lære og Pagter 120 fortsat fulgt nøje. Hver første fredag i december mødes Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd for at granske og godkende fordelingen fra Kirkens hellige midler af de estimerede tiendebeløb og offerydelser det følgende år. Afholdelsen af sådant et råd sikrer, at beslutninger bliver truffet i en ånd af rådslagning, åbenbaring og enstemmighed.

Som ledere i Kirken føler vi konstant vores store ansvar for at bruge de hellige tiende- og offerydelsesmidler på en måde, der både er passende og velbehagelig for Herren.

Som ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt så godt: »Vi er yderst opmærksomme på helligheden i enkens gave.«⁵ Præsident Hinckley tilføjede:

»De penge, Kirken modtager fra trofaste medlemmer, er indviede midler. De tilhører Herrens pengepung ... De midler, vi er ansvarlige for, er omfattet af en hellig tillid til, at vi behandler midlerne med absolut ærlighed og retskaffenhed og med stor forsigtighed som medlemmernes indviede ofre.

Vi føler et stort ansvar over for jer, som yder disse bidrag. Og vi føler et endnu større ansvar over for Herren, hvis penge det er.«⁶

Vi er hverken en finansiel eller kommerciel virksomhed. Vi er Jesu Kristi Kirke og denne kirke har intet andet mål, end det som Herren selv har sat for den – nemlig at invitere alle til at komme »til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham«,⁷ ved »at hjælpe medlemmer med at efterleve Jesu Kristi evangelium, indsamle Israel gennem missionering, udvise omsorg for de fattige og trængende samt at sørge for frelse af de afdøde ved at opføre templer og udføre stedfortrædende ordinancer.«⁸

Der er retningslinjer for, hvordan tiendemidler godkendes og afsættes til Kirkens åndelige og religiøse mission. De bliver brugt inden for seks større områder: (1) Anskaffelse og vedligeholdelse af mødehuse til flere end 30.000 menigheder på verdensplan; (2) forvaltning af Kirkens

I juli 2016 donerede LDS Charities 280 kørestole og håndtrukne trehjulede cykler i Karimnagar i Indien. Siden 2001 har LDS Charities distribueret mere end 500.000 kørestole i 133 lande.

velfærds- og humanitære hjælpeprogrammer, hvor der var mere end 2700 projekter i 2017; (3) uddannelsesprogrammer, inklusive Kirkens skoler, universiteter og seminar- og institutprogrammer; (4) støtte af vores verdensomspændende missionerende virke, inklusive 420 missioner og de fornødne ressourcer til omtrent 70.000 missionærer; (5) opførelse og drift af næsten 160 templer rundt om i verden, med mange flere i støbeskeen, og forvaltning af et omfattende slægtshistorisk program og programmer til sikring af optegnelser og (6) finansiering af Kirkens generelle administration.

Jeg er taknemmelig for tiendeloven. Den er kilde til velsignelser af både åndelig og timelig art for Kirken og dens medlemmer.

Det andet princip: Selvhjulpenshed og uafhængighed

Den personlige handlefrihed er en af Guds største gaver. Den er afgørende for vores fremgang på jorden og vores evige frelse. Ved at blive timeligt og åndeligt selvforsynende vil Guds børn øge deres evne til at træffe frie og uafhængige valg og således opfylde formålet med deres skabelse.

Derfor er det ikke overraskende, at profeter i vores uddeling uophørligt har opfordret Kirkens medlemmer til at stræbe efter at blive selvforsynende. Præsident Hinckley formulerede det særlig godt:

»Jeg anmoder jer indtrængende ... om at se på jeres økonomiske situation. Jeg anmoder jer indtrængende om at være beskedne i jeres udgifter, behersk jer, når I foretager køb, undgå al unødigt gæld. Betal jeres gæld af, så hurtigt I kan, og befri jer fra trældom.

Dette er en del af det timelige evangelium, vi tror på. Må Herren velsigne jer ... så I kan sætte jeres hus i orden. Hvis I har betalt jeres gæld, hvis I har lagt noget til side, om det så blot er lidt, da kan uvejret brøle omkring jer, men I vil have et ly til jeres [familie] og fred i jeres hjerte.«⁹

Præsident Russell M. Nelson har også understreget velsignelserne ved selvhjulpenshed: »De hellige får en ny påskønnelse af, hvem de er og deres evige værd, når de arbejder for et mål. Retfærdighed, uafhængighed,

sparsommelighed, flid og selvhjulpethed bliver personlige mål. Disse egenskaber ændrer liv.«¹⁰

Ligesom klog budgettering i hjemmet gør de enkelte medlemmer og familier i stand til at være selvstændige, er klog økonomistyring afgørende for Kirkens evne til at handle uafhængigt. Dette følger den guddommelige formaning, der blev givet gennem Joseph Smith om, at »ved [Herrens] forsyn ... kan [Kirken] stå uafhængig i forhold til alle andre skabninger, der er under den celestiale verden.«¹¹

Dette forsyn er særlig tydelig i vor tid. Vi fryder os over det faktum, at Kirken har opnået fuld økonomisk uafhængighed og er i stand til udføre sin mission uden nogen form for gæld. Som præsident Hinckley sagde: »Hvis vi ikke kan klare os med, hvad vi har, vil vi beskære vores programmer ... Vi vil ikke låne.«¹²

Retningslinjer for økonomistyring er blevet fastsat af Kirkens ledere og de følges nøje, når man lægger det årlige budget og allokerer midler. Disse retningslinjer omfatter to enkle og klare principper:

- For det første, udgifterne overstiger ikke de forventede indtægter.
- For det andet, driftsbudgettet øges ikke mere år for år end den forventede vækst i tiendebidrag.

Det tredje princip: Sparsommelig levevis

Kirkens medlemmer er bevidste om det faktum, at vi lever i ulyksalige tider, som resultat af menneskers handlinger og naturens rasen. Profetierne om de sidste dage er uigendrivelige, og der er stor visdom i at forberede sig på fremtiden – uanset om det er på en mulig hungersnød, katastrofer, økonomisk krise eller andre uforudsete ulykkelige omstændigheder. Kirkens ledere har ofte rådet medlemmerne til at leve forudseende og etablere et hjemmeforråd, inklusive ekstra vand, basale fødevarer, medicin, tøj og andre fornødenheder i tilfælde af en nødsituation. Medlemmer er også blevet rådet til »gradvist opbygge en økonomisk reserve ved regelmæssigt at spare en del op af deres indkomst.«¹³

Det samme princip om timelig forberedelse er også blevet anvendt i Kirken på overordnet plan. For eksempel

Medlemmer får hjælp til at bevare deres familie billeder på deres lokale slægtshistoriske center. Tiendedonationer er med til at finansiere Kirkens verdensomspændende slægtshistoriske indsats.

har man etableret kornsiloer og lagerbygninger med basale fornødenheder over hele Nordamerika. Kirken følger også metodisk den praksis at sætte en del af sine ressourcer til side hvert år for at forberede sig til ethvert fremtidigt behov.

De penge, der sættes til side, bliver føjet til Kirkens investeringsreserve. De investeres i aktier og obligationer; størstedelen i skattepligtige virksomheder (nogle med rødder til Kirkens tidlige historie i Utah); erhvervs-, industri- og beboelsesejendomme og landbrugsinteresser. Kirkens reserver administreres af en professionel gruppe af både ansatte og uafhængige rådgivere. Risiciene fordeles i overensstemmelse med vis og forsigtig forvaltning og moderne investeringsprincipper.

I lignelsen om talenterne, stiller herremanden sine tjenere til regnskab og revser den af dem, som ikke havde investeret de betroede midler, men i stedet gravet pengene i jorden. Han kaldte tjeneren for dårlig og doven¹⁴, fordi

han ikke havde investeret pengene, så de havde givet afkast. I overensstemmelse med dette åndelig princip står Kirkens investeringsreserve ikke bare ubenyttet på en bankkonto, men de investeres, hvor de kan give et afkast.

Disse investerede midler kan tilgås i svære tider for at sikre, at arbejdet med Kirkens mission, programmer og operationer kan fortsætte uforstyrret, og man har polstret sig til akutte økonomiske behov. Midlerne er også nødvendige for at understøtte Kirkens mission med forberedelse på Herrens andet komme. De understøtter Kirkens vækst, efterhånden som profetien opfyldes om, at Jesu Kristi evangelium vil blive forkyndt og Kirken vil blive grundlagt i alle jordens nationer. Vi forventer, at en stor del af denne vækst vil finde sted i udviklingslandene og jordens mest folkerige nationer. Der vil blive brug for konstant flere økonomiske midler for at skaffe tusinder af kirkebygninger, templer og andre vigtige ressourcer for at velsigne medlemmer, hvor end de bor. Kort sagt har vi ikke disse midler af nogen anden årsag end for at understøtte Kirkens guddommelig anviste mission.

Fjerde princip: På Herrens egen måde

Paulus advarede de hellige i Korinth om, at deres »tro ikke skulle afhænge af menneskers visdom, men af Guds kraft.«¹⁵ Jeg fik en bedre forståelse af vigtigheden af disse principper, da jeg blev kaldet til at tjene i Det Præsiderende Biskopråd i Kirken.

Som biskopråd studerer vi samlet emnerne og gør brug af vores personlige baggrund, erfaringer og ekspertiser. Men i sidste instans bliver vores beslutninger truffet i en ånd af bøn og ved konstant at søge åbenbaring om Herrens vilje. Selvom vi overvejer ting som makroøkonomiske indikatorer og økonomiske analyser, er vores ultimative mål at opfylde vores ansvar på en måde, der fremmer Herrens anvisninger og Kirkens hellige mission med at opfordre alle til at komme til Kristus. Dette mål kan kun nås og implementeres ved inspiration og Herrens præstedømmes kraft. At vi har forskrifter om at gøre tingene på Herrens egen måde, gør at denne kaldelse fylder mig med ydmyghed hver eneste dag.

Konklusion

Nogle mennesker beskriver lejlighedsvis Kirken i vore dage som en stærk og fremgangsrig institution. Dette er måske sandt, men Kirkens styrke kan ikke blot måles på antallet af dens smukke bygninger eller på dens finansielle og ejendomsmæssige reserver. Som præsident Hinckley engang sagde: »Når alt er sagt og gjort, ligger Kirkens eneste egentlige rigdom i dens folks tro.«¹⁶ Nøglen til at forstå Kirken »er ikke at se den som en global virksomhed, men som millioner af trofaste medlemmer i tusindvis af menigheder over hele verden, der følger Kristus og drager omsorg for hinanden og deres naboer.«¹⁷

Med andre ord handler Kirken helt og aldeles om mennesker. Den handler helt og aldeles om individuelle medlemskab, som er forbundne af fælles tro og pagter. De er Kirkens styrke og fremtid. Jeg er dybt taknemmelig for de åbenbaringer, Herren gav i genoprettelsens første tid omkring tiendeloven, selvhjulpethed og uafhængighed, sparsommelig levevis og at sikre de hellige på Herrens egen måde. Jeg vidner om, at disse principper er kilden til store åndelige og timelige velsignelser for Kirkens medlemmer, deres familie og for Kirken som helhed. Disse principper vil fortsat være vejledende for vores tiltag og understøtte Kirkens mission til Frelseren vender tilbage. ■

Tilpasset fra en tale, der blev holdt i 2018 ved Kirkens Historiske Symposium, »Financing Faith: The Intersection of Business and Religion«, på Brigham Young University den 2. marts 2018.

NOTER

1. Se for eksempel 2 Ne 1:20.
2. L&P 119:4.
3. Se Gordon B. Hinckley, »Om missioner, templer og forvaltninger«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 57.
4. L&P 120:1.
5. David A. Bednar, »Himlens vinduer«, *Liahona*, nov. 2013, s. 20.
6. Se Gordon B. Hinckley, »Virkelige sidste dages hellige«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 88.
7. Moro 10:32.
8. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.2.
9. Se Gordon B. Hinckley, »Til drengene og til mændene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 66.
10. Se Russell M. Nelson, »På Herrens egen måde«, *Stjernen*, juli 1986, s. 25.
11. L&P 78:14.
12. Gordon B. Hinckley, »Til drengene og til mændene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 66.
13. *Håndbog 2*, 6.1.1.
14. Se Matt 25:14-30.
15. 1 Kor 2:5.
16. Se Gordon B. Hinckley, »Kirkens tilstand«, *Stjernen*, juli 1991, s. 56.
17. »The Church and Its Financial Independence«, 12. juli 2012, mormonnewsroom.org.

STRÆBEN EFTER AT BLIVE EN INTELLIGENT OG ÆDEL MOR

Lilian Pagaduan-Villamor

Jeg kæmpede for at finde mening med at være mor. Så ændrede en optegnelse i en gammel dagbog mit perspektiv.

Jeg har altid ønsket mig at yde store banebrydende bidrag til videnskaben. Da jeg var ny bachelorstuderende på Brigham Young University-Hawaii, introducerede dr. Douglas Oba, en meget støttende underviser, mig for og oplærte mig i en verden af molekylær biologi og bioteknologi. Jeg fik en sommer tilmed mulighed for at arbejde på et molekylært laboratorium på Brigham Young University i Provo i Utah som praktikant.

Da jeg vendte hjem til Filippinerne, fik jeg et job på et DNA-analyselaboratorium på University of the Philippines. Højdepunkterne i min karriere omfattede at arbejde på forskellige samfundsprojekter, deltagelse på kurser og konferencer og blive anerkendt i lokale og internationale videnskabsgrupper for mine videnskabelige udgivelser. Jeg begyndte også at studere på min overbygning. Jeg følte mig realiseret i min nye karriere.

Da jeg havde arbejdet i to år, giftede jeg mig med min barndomsven i templet. Lidt senere fik vi vores første barn

og for første gang blev det en kamp for mig. Jeg kunne ikke finde balancen mellem at tage mig af barnet, tilbringe tid sammen med min mand, passe kurserne på overbygningen, ordne projekter og papirer på jobbet og passe mine kirkekaldelser. Jeg talte med min mand om min kamp, og han foreslog lige så forsigtigt, at jeg skulle overveje at lade min karriere glide i baggrunden. Jeg kunne godt se visdommen i hans råd, men jeg var ikke klar til at opgave mit professionelle liv endnu.

Da jeg blev gravid og ventede vores andet barn, fik jeg for tidlige veer, der gjorde, at jeg måtte holde sengen. Endelig indså jeg, at jeg ikke kunne klare det hele på en gang. Jeg vidste, at jeg måtte træffe det valg, der var bedst for mig og min familie. Efter mange overvejelser og bønner besluttede jeg mig for at forlade mit videnskabelige arbejde og i stedet bruge al min tid på mine børn.

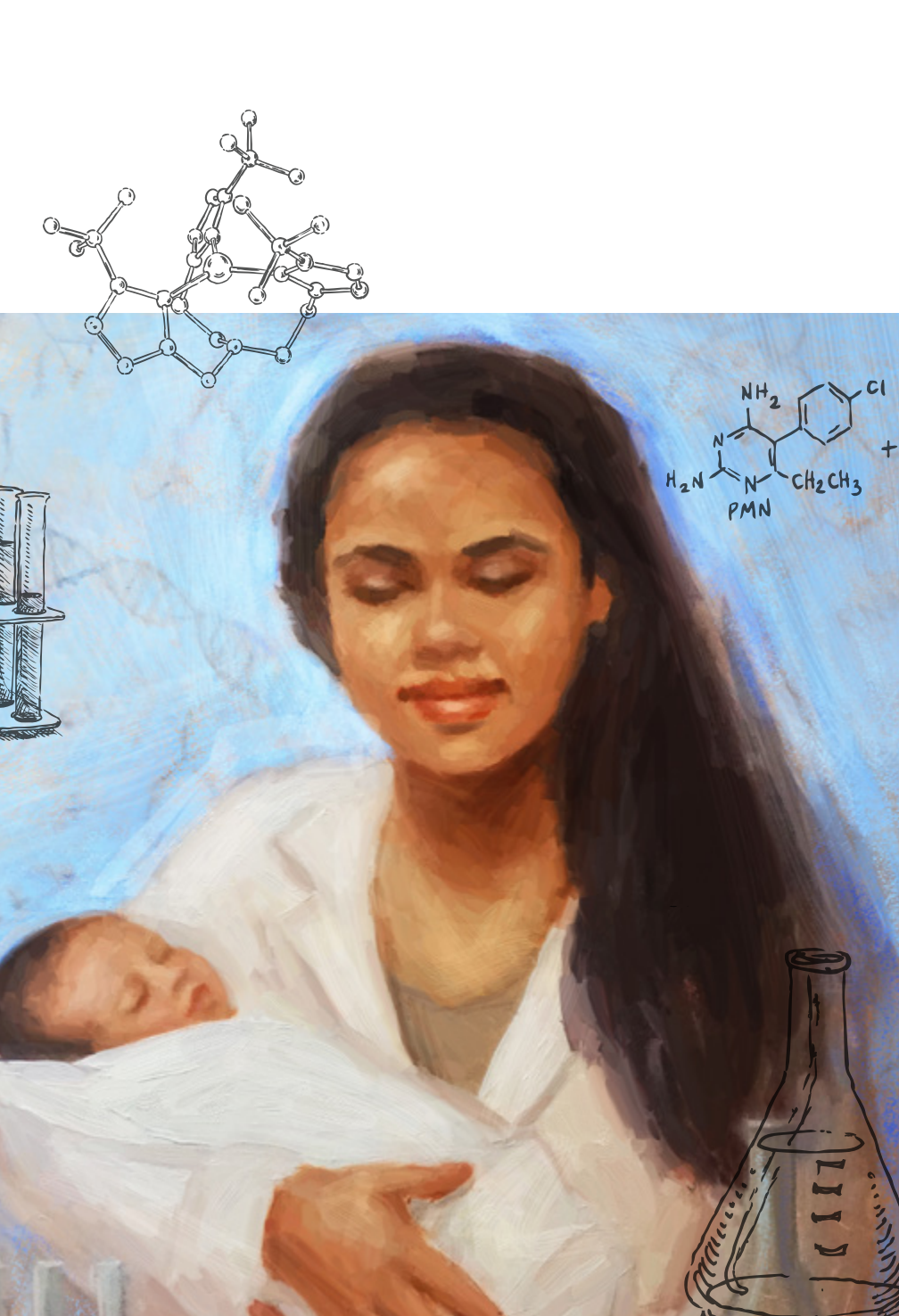
Jeg havde hele mit liv planlagt at blive mor, men jeg havde aldrig forestillet mig, hvor stort et offer det valg ville blive. Jeg gjorde mit bedste

for at være positiv omkring det, men jeg var ofte ked af at have måttet opgive min karriere og overbygning. Jeg bad vor himmelske Fader om åndelig styrke til at opfylde min rolle som mor helhjertet. Min mand lyttede tålmodigt til mine bekymringer. Han opfordrede mig til at skrive mine tanker og følelser ned i min dagbog, som jeg havde haft for travlt til at ajourføre et stykke tid.

En dag, hvor mine børn sov, besluttede jeg mig for at kigge i mine gamle dagbøger. Da jeg kiggede i dem, blev jeg ramt af, hvor vedholdende jeg havde skrevet om mit store ønske om at blive mor, da jeg var yngre. En sætning ramte mig især: »Jeg vil stræbe efter at brillere i min akademiske og åndelige uddannelse, så jeg kan være en intelligent og ædel mor for mine børn.«

Den oplysning var lige, hvad jeg havde allermost brug for! Jeg følte Ånden fortælle mig, at jeg havde truffet det rette valg for min familie. Jeg indså, at min uddannelse og arbejds erfaring ikke blot var til gavn for mig,

INSPIREDE VALG

»Når man engang kender Herrens vilje, kan man kaste sig fremad i tro for at opfylde sine personlige mål. En søster kan være inspireret til at fortsætte sin uddannelse på lægestudiet, som gør hende i stand til at gøre en forskel for hendes patienter og gøre lægevidenskabelige opdagelser. En anden søster kan føle sig inspireret til at takke nej til et stipendium til et prestigefuldt uddannelsessted og i stedet stifte familie langt tidligere, end det er blevet almindeligt i denne generation, hvilket gør hende i stand til at gøre en væsentlig og evig forskel for sine børn nu.

Er det muligt for to lige trofaste kvinder at få så forskellige svar på det samme grundlæggende spørgsmål? Absolut! Hvad der er rigtigt for en kvinde, er måske ikke rigtig for en anden. Det er derfor, at det er så vigtigt, vi ikke stiller spørgsmål ved hinandens valg eller inspirationen bag dem.«

Præsident M. Russell Ballard, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Women of Dedication, Faith, Determination, and Action«, tale ved kvindekonference på Brigham Young University den 1. maj 2015, s. 4, womensconference.byu.edu.

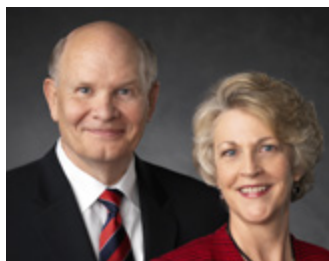
men også for mine børn. Det var en fornyelse af mit vidnesbyrd og et evigt perspektiv på moderskabet.

Jeg var hjemmegående mor i fem år. Med tiden fik jeg gjort min overbygning færdig og vendte tilbage til arbejdet, da vores børn blev lidt større. Jeg arbejder stadig på at finde balancen og fordele min

begrænsede tid mellem mine pligter på arbejdet, derhjemme og i kirken, men jeg ved, at alt ordner sig med Herrens hjælp. Jeg gør stadig værdifulde opdagelser i »livets laboratorium« og finder glæde og mening i min rolle som mor. ■

Forfatteren bor i Metro Manila i Filippinerne.

**Ældste Dale G.
Renlund og søster
Ruth L. Renlund**

Ældste Renlund er medlem af De Tolv Apostles Kvorum

Nadveren – den smukke gave

*Bed om, at I vil føle jer fornyet,
når I deltager i nadveren og mindes Frelseren.*

I april 2017 havde vi mulighed for at hjælpe til ved åbent hus-arrangementet ved templet i Paris i Frankrig, inden det blev indviet den 21. maj 2017. På tempelgrunden er der en smuk statue, der forestiller *Kristus*. Det er en kopi af det originale mesterværk fra 1838 af den danske billedhugger Bertel Thorvaldsen. Statuen står centralt i haven og er en erklæring for alle, der kommer, om vores tro på Jesus Kristus. Statuen hæver sig i majestæt, og den er med sin størrelse og placering dragende. Besøgende drages til denne afbildning af den opstandne Herre, og de vil ofte gerne stå der for at få taget billeder.

Statuen omtales ofte som *Christus Consolator*. En Consolator er en, der trøster.¹ At trøste betyder at opmuntre hinanden i tider præget af sorg eller skuffelse, at give husværelse, sympatisere med, have medlidenhed med eller have medfølelse med.² For os udtrykker statuen af *Christus* disse guddommelige egenskaber ved Frelseren.

Den originale *Christus Consolator* står i *Vor Frue Kirke* i København i Danmark. Her står statuen af *Kristus* i en gylden niche omgivet af figurerne af De Tolv Apostle. Over og under statuen er der indskrifter af velkendte skriftsteder fra Bibelen.

Den originale Kristusfigur, Christus Consolator, står i Vor Frue Kirke i København i Danmark.

Øverst i nichen over de to søjler, står der disse ord på dansk: »DENNE ER MIN SØN DEN ELSKELIGE HØRER HAM.«

Disse ord blev udtalt af Gud, vor himmelske Fader, da Jesus blev forklaret på bjerget for øjnene af Peter, Jakob og Johannes. Hele verset lyder således: »Så kom der en sky, som overskyggede dem, og der lød en røst fra skyen: »Det er min elskede søn. Hør ham!« (Mark 9:7).

Indskriften på soklen under *Kristusfiguren* lyder: »KOMMER TIL MIG«. Af alle de ord, som Frelseren udtalte, er ingen mere indtrængende eller vigtige for os end »Kom til mig«.

Verset lyder i sin helhed: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt 11:28).

Med denne originale *Kristusfigur* har vi både Faderens opfordring til at lytte til hans enbårne Søn og Sønnens indbydelse til at komme til ham. I fuldkommen

samdrægtighed opfordrer de alle til at høre og komme.

Det er vores vej tilbage til vores himmelske hjem. »Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer« (TA 1:3). Intet menneske kan fuldt ud komme til Jesus Kristus uden at modtage det gengivne evangelium. Vi »modtager det gengivne evangelium gennem tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåb, modtagelse af Helligåndsgaven og ved at holde ud til enden.«³

Kristi lære

Dette er et samlet budskab fra Faderen og Sønnen. De ønsker, at alle vor himmelske Faders børn skal følge Kristi lære. Bare så der ikke hersker forvirring om dette, så svarer udtrykket »Kristi lære« til Kristi evangelium.

For at understrege Faderens og Sønnens enighed om deres budskab om Kristi lære, så lad os se på dette skema.

	2 Nefi 31	3 Nefi 9	3 Nefi 11	3 Nefi 27	I alt
Tro	1	2	4	1	8
Omvendelse	5	4	4	3	16
Dåb	10	0	13	3	26
Helligånden	8	2	6	1	17
Udholdenhed	3	0	0	3	6
Fader	14	5	20	25	64

Vi ved, at de kapitler, der er nævnt her (2 Ne 31; 3 Ne 9; 3 Ne 11 og 3 Ne 27), indeholder Kristi lære. I disse kapitler nævnes tro, omvendelse, dåb, Helligånden og udholdenhed ofte. Antallet af gange de hver nævnes er anført i tabellen. Som I kan se, er tro nævnt 8 gange; omvendelse 16 gange; dåb 26 gange; Helligånden 17 gange og udholdenhed er nævnt 6 gange.

Hvad der måske kan være overraskende er dog, at vi også kan se, at Faderen er omtalt mange gange i disse kapitler. Rent faktisk nævnes han 64 gange, mere end dåb bliver nævnt.⁴ Af det kan vi udlede, at Kristi lære både er Faderens og Sønnens lære.

Lad os se lidt nærmere på et par henvisninger til Faderen:

»Og Faderen sagde: Omvend jer, omvend jer, og bliv døbt i min elskede Søns navn.

Og Sønnens røst kom også til mig og sagde: Den, der bliver døbt i mit navn, til ham vil Faderen give

Helligånden, ligesom til mig; følg derfor mig, og gør det, som I har set mig gøre ...

Og jeg [Nefi] hørte en røst fra Faderen, som sagde: Ja, min Elskedes ord er sande og troværdige. Den, der holder ud til enden, han skal blive frelst« (2 Ne 31:11-12, 15).

Faderen, Sønnen og Helligånden vidner om, at dette er den eneste vej.

Som et ekko af ordene i Matthæus fortæller Faderen og Sønnen os, at vi bør komme til Kristus og tage hans åg på os, så vores byrder kan blive lettet og vi kan finde hvile. Vi har alle byrder at bære. Vi kan være bebyrdet af synd, sorg, afhængighed, sygdom, skyld eller skam. At se hen til Kristus kan bringe helbredelse, håb og trøst i sådanne vanskeligheder.

Det er ikke hensigten med Kristi lære – tro, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven – at den skal være en engangsoplevelse. Vores lære går ud på, at vi bliver fuldkommengjort ved, at vi igen og igen »forlader [os] helt på [Kristi] fortjenester« (2 Ne 31:19). Det betyder, at vi gentager de forskellige trin i Kristi lære igennem hele livet. Hvert trin bygger på det foregående, og det er meningen, at forløbet skal opleves igen og igen.

Når vi udøver tro, bliver den stærkere. Når vi fortsat stræber efter at omvende os, bliver vi bedre. Vi kan, ved at gøre en indsats, gå fra at have lejlighedsvis oplevelser med Helligånden til at have ham som en konstant ledsager. Når vi går igennem livet, kan vi desuden lære om Jesu Kristi egenskaber og udvikle de samme.⁵ Efterhånden som vi bliver mere og mere som ham, vil vores hjerte forandre sig og vi vil blive i stand til at holde ud til enden (se fx 2 Ne 31:2-21; 3 Ne 11:23-31; 27:13-21; Moro 4:3; 5:2; 6:6; L&P 20:77, 79; 59:8-9).

Det er let at se, hvordan man kan gentage og bygge videre på alle trinene i Kristi lære livet igennem. Men hvad med dåb? Vi bliver jo trods alt kun døbt for os selv en gang.

Nadveren

For at besvare det spørgsmål bør vi tage et teologisk mesterværk i betragtning. Det blev skrevet af ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum og bærer titlen *Trosartiklerne*. Det blev udgivet første gang i 1899, og det har besvaret spørgsmål om Kirken og dens grundlæggende lære for flere generationer, som har læst og studeret det.

I indholdsfortegnelsen kan vi se, at hvert kapitel, bortset fra det indledende, er forbundet med en af de tretten trosartikler.⁶ Nogle af trosartiklerne bliver dækket i mere end et kapitel, men hvert kapitel er forbundet med en trosartikel.

Interessant nok kommer kapitel 9 med titlen »Den hellige nadver« lige efter kapitlet om Helligånden.⁷ Ældste Talmage forbinder den med trosartikel nummer 4.

I begyndelsen af kapitel 9 skriver ældste Talmage: »Under vort studium af evangeliets love og forordninger, som de er blevet opregnet i fjerde trosartikel, fordrer den hellige nadver med rette vor opmærksomhed; thi efterfølgelse af dette bud forlanges af alle, som ved

lydighed mod tro, omvendelse, dåb i vandet og ved den Helligånd er blevet medlemmer af kirken.«⁸

Med de ord in mente kan vi se, hvorfor ældste Talmage forbinder nadveren med den fjerde trosartikel. Nadveren er den næste ordinance, alle har brug for efter at være blevet bekræftet som medlem af Kirken.

Nadveren er den næste ordinance, en mand har brug for efter at have modtaget Det Melkisedekske Præstedømme.

Nadveren er den næste ordinance, individer har brug for efter, at de har fået deres begavelse i templet.

Nadveren er den næste ordinance, et par har brug for efter at være blevet besejlet.

Nadveren er den næste ordinance, vi har brug for. Nadveren er nøglen til at have tro på Jesus Kristus, omvende sig fra synd og føle Helligåndens indflydelse i vores liv. Det er mekanismen, ved hvilken vi fornyer dåbens pagter og velsignelser.

I *Håndbog 2* står der: »Kirkemedlemmer bliver befalet at mødes ofte og at tage del i nadveren for altid at mindes Frelseren og for at forny dåbens pagter og velsignelser.«⁹ I spørger måske: »Hvilke velsignelser?« Helligåndens fortsatte begavelse er vissevis en af dåbens velsignelser.

Men bliver dåbens rensende virkning, en af de mest vidunderlige velsignelser, også fornyet?

Overvej denne udtalelse af præsident Dallin H. Oaks, førsteråd giver i Det Første Præsidentskab: »Vi har fået befaling om at omvende os fra vores synder og komme til Herren med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd og deltage i nadveren ... Vi [vidner] om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn og altid erindre ham og holde hans bud. Når vi overholder denne pagt, fornyr Herren vores dåbs rensende virkning. Vi bliver rene og kan altid have hans Ånd hos os.«¹⁰

Lad os dog gøre klart, at »nadveren ... ikke [er] blevet indstiftet som middel til at opnå syndernes forladelse.«¹¹ Med andre ord kan man ikke synde forsætligt lørdag aften og forvente, at man mirakuløst bliver tilgivet ved at tage et stykke brød og drikke lidt vand om søndagen. Omvendelse er en mere engageret proces, der kræver anger og forsagelse af synd. Kalkuleret omvendelse er modbydeligt for Frelseren.

Vi kvalificerer os til Jesu Kristi rensende kraft, når vi tager værdigt del i nadveren.¹² Det er sådan, vi holder os »uplettet af verden« (L&P 59:9). Herrens hellige nadver følger med rette dåben i den gentagne anvendelse af Kristi lære i de sidste dages helliges udvikling mod fuldkommenhed.

Vi må følge denne vej, hvor nadveren bliver den ordinance, der følger dåb og modtagelse af Helligånden. Forberedelse til nadveren kræver, at man har tænkt forud og er opmærksom. I kan ikke forvente, at nadveren bliver en åndelig oplevelse, hvis det er noget, I bare farer til at gøre, sms'er eller på anden vis er åndsfraværende.

Så kom tidligt i kirke. Når nadversalmen begynder, så sørg for, at jeres tanker er rettet mod Frelseren, hans forsoning, hans kærlighed og hans barmhjertighed. Bed om, at I vil føle jer fornyet, når I deltager i nadveren og mindes Frelseren.

Et lærestykke fra Rwanda

I 1994 fandt der et forfærdeligt folkemord sted i Rwanda. Mellem 600.000 og 900.000 mennesker blev dræbt i løbet af 60 til 90 dage.

Senere oprettede Kirken en gren i hovedstaden Kigali. Grenen klarede sig fint – uden fuldtidsmissionærer. I 2011 tjente vi i Det Sydøstlige Område i Afrika, da vi opdagede, at vores registrering som kirke i Rwanda ikke var gyldig, hvilket betød, at vi fungerede illegalt som kirke der. Vi fandt også ud af, at vores kirkebygning, et ombygget toetages hjem, lå i et område, hvor man ifølge lokalplanen ikke måtte holde kirkemøder. Områdepræsidentskabet traf i samråd med vores kontakt i De Tolvs Kvorum den triste beslutning at lukke grenen. Vores medlemmer var ikke længere i stand til at mødes i kirken.

Jurister i Kigali, Salt Lake City og Johannesburg i Sydafrika begyndte at arbejde energisk for at løse problemet. I mellemtiden blev de hellige ved med at spørge om, hvornår de ville kunne samles og mødes igen. Der gik måneder uden nogen løsning eller fremgang.

Efter ca. ti måneder fløj vi til Kigali for at besøge de hellige og prøve at indgyde dem lidt mod. Inden vi gjorde det, bad vi om, at sagen måtte komme på tempelbønnelisten til De Tolvs Kvorum og Det Første Præsidentskabs ugentlige møde.

Tirsdagen inden vores planlagte tur fra Johannesburg til Kigali fik vi besked om, at styret [i Rwanda] overraskende havde givet Kirken tilladelse til en provisorisk registrering i Kigali. Torsdagen i samme uge gav lokalplansudvalget tilladelse til en dispensation. De hellige i Kigali kunne igen mødes i vores bygning uden at bryde loven.

Det var et mirakel! Medlemmerne fik hurtigt besked om, at der blev holdt møde i grenen om søndagen. Vi ankom om fredagen og inviterede medlemmer til at komme i kirke. Da det blev søndag, kom alle medlemmerne – *allesammen* – også mange af deres venner kom i kirke. De kom i god tid, ivrige efter at samles igen. Da nadveren

blev velsignet og omdelt, oplevede vi alle en ekstraordinær fornyende, forfriskende og rensende ånd.

Vi kan huske, at vi under mødet tænkte på, hvorfor vi ikke følte den samme ånd hver eneste uge, når vi deltager i nadveren. Vi så os omkring på de hellige og indså, at de var kommet sultne og tørstige efter nadveren. Deres tro, flid og tålmodighed bragte os alle velsignelser. Vi lovede højtideligt os selv, at hver gang vi igen deltog i nadveren, ville vi huske denne oplevelse med de hellige i Kigali. Vi lovede, at vi også ville hungre efter velsignelserne ved at deltage i nadveren.

I husker nok, at efter Frelseren havde indstiftet nadveren blandt nefitterne, fortalte han dem, at nadveren var nøglen til at bygge på hans klippe. Han sagde:

»Og jeg giver jer den befaling, at I skal gøre dette [tage nadveren]. Og hvis I altid gør dette, da er I velsignede, for så er I bygget på min klippe.

Men de blandt jer, som gør mere eller mindre end dette, er ikke bygget på min klippe, men er bygget på en grundvold af sand; og når regnen falder, og oversvømmelserne kommer, og vindene blæser og slår imod dem, falder de« (3 Ne 18:12-13).

Nadveren er en smuk gave, vi modtager hver søndag, og som hjælper os videre på vores jordiske færd. Gennem nadveren oplever vi en vigtig del af Kristi lære, vi kommer vor Frelser nærmere, og vi oplever hans kærlighed og tilgivelse. Vi er taknemmelig for den stund hver uge, der hjælper os til at fokusere på Frelseren.

»Bare for mig«

En af vores venner i Sydafrika fortalte, hvordan hun er kommet til den indsigt. Da Diane var nyomvendt, tilhørte hun en gren uden for Johannesburg. En søndag, da hun sad i forsamlingen, gjorde udformningen af kirkesalen, at en diakon ikke så hende, da han delte nadveren ud. Diane var skuffet, men sagde ingenting. Et andet medlem lagde mærke til fejlen og nævnte det for grenspræsidenten efter

mødet. Da søndagsskolen begyndte, blev Diane inviteret ind i et tomt klasseværelse.

En præstedømmebærer kom ind. Han knælede ned, velsignede noget brød og gav hende et stykke. Hun spiste det. Han knælede igen ned og velsignede noget vand og gav hende et lille bæger. Hun drak det. Diana tænkte to ting hurtigt efter hinanden: »Åh, han [præstedømmebæreren] gjorde dette bare for mig,« og så »åh, han [Frelseren] gjorde dette bare for mig.« Da Diana tog nadveren, følte hun vor himmelske Faders kærlighed bare til hende.

Hendes erkendelse af, at Frelseren ofrede sig alene for hende, hjalp hende til at føle, han var nær, og det gav hende et dybt ønske om at bevare den følelse i sit hjerte, ikke blot om søndagen, men hver dag. Hun indså, at den pagt, hun fornyede hver søndag, var hendes egen, selv om hun sad sammen med andre under nadveren. Nadveren hjalp – og fortsætter med at hjælpe – Diane til at mærke kraften i Guds kærlighed, se Herrens hånd i hendes liv og komme Frelseren nærmere.¹³

Vores opfordring lyder som Moronis:

»Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkommengjort i ham, og fornægt jer selv al gudløshed; og hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus; og hvis I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingenlunde fornægte Guds kraft.

Og videre, hvis I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus og ikke fornægter hans kraft, da er I helliggjort i Kristus ved Guds nåde gennem udgydelsen af Kristi blod, hvilket er i Faderens pagt til jeres synders forladelse, så I bliver hellige, uden plet« (Moro 10:32-33).

Det sker, når vi anvender Kristi lære og ser på nadveren som den ordinance, der følger dåb og modtagelse af Helligånden. På den måde kan vi »helt forlade[os] på hans fortjenester, han der er mægtig til at frelse« (2 Ne 31:19). Vi

er så taknemmelige for nadveren – for hvordan den hver uge underviser og minder os om, hvad Frelseren gjorde for os. Vi er så taknemmelige over for ham, fordi vi ved, at han sonede for hver og en af os.

Da Frelseren talte til nefitterne, sagde han, *når* regnen, vinden og oversvømmelserne kommer. Han sagde ikke *hvis*. Rent faktisk rammer regn, vinde og oversvømmelse alle. Men han fortalte os, at vi bygger på hans klippe ved at se hen til ham, når vi tager del i nadveren (se 3 Ne 15:9; 18:1).

Tiden kommer for jer alle, hvor der vil være en vis tøven med at gå i kirke og tage del i nadveren. Selvom det ikke har været sådan endnu, så kommer det. Men vid dette; hvis I følger Frelserens vejledning og tager del i nadveren med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, vil der regne velsignelser ned over jer, som vil holde jer fast og sikkert forankret på den faste grundvold, der er Jesus Kristus. Jeres beslutning om at gøre det vil have eftervirkninger i evigheden. I vil grundlægge jer på Jesus Kristus, ophavsmanden og slutstenen i vores tro. ■

Fra en tale, »Come unto Christ«, der blev holdt på Brigham Young University–Idaho den 26. sep. 2017.

NOTER

1. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. udg., 2003, »consolator«.
2. Se for eksempel *Den danske ordbog*, 2003, »trøste«.
3. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 1.
4. Omfatter utvetydigt ham/han/hans.
5. Se *Forkynd mit evangelium*, kap. 6, s. 115-126.
6. Se James E. Talmage, *Trosartiklerne*, 1953, s. v-ix.
7. Se Talmage, *Trosartiklerne*, s. vi.
8. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 163.
9. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.1.2.
10. Dallin H. Oaks, »Særlige vidner om Kristus«, *Liahona*, apr. 2001, s. 14.
11. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 166.
12. Se Dallin H. Oaks, »Nadvermødet og nadveren«, *Liahona*, nov. 2008, s. 17-20.
13. Se Dale G. Renlund, »Så jeg ... kunne drage alle mennesker til mig«, *Liahona*, maj 2016, s. 41.

GUDSDYRKELSE I EN DIGITAL ALDER

Adam C. Olson

Kirkens Tidsskrifter

Mens nadveren blev omdelt en søndag, hev en hjælpeforeningspræsident, jeg kender, sin smartphone frem for at læse »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«. Inspireret af dette apostolske vidnesbyrd om Frelseren følte hun, at hun havde fornyet sin pagt om altid at erindre ham.

Hendes positive følelser forduftede dog nogle få dage senere, da hun modtog et anonymt brev fra et medlem af menigheden. Afsenderen kritiserede hende for at vise et dårligt eksempel ved at sidde med sin smartphone under nadvermødet. Hun var knust.

Hun havde bestemt ikke haft til hensigt at støde nogen ved at bruge sin mobil. Hun brugte den sjældent i kirkesalen, og kun når hun følte, at det var passende. Men efter hun havde modtaget brevet, var hun kommet i tvivl.

En ny udfordring

Enhver generation har sine udfordringer. En undersøgelse viser, at der i 2020 vil være flere mennesker med en mobiltelefon (5,4 mia.) end med rindende vand (3,5 mia.).¹ Føj dertil tablets, phablets og andre tilsvarende enheder og så får man en verden, der brydes med spørgsmålet: Hvad er passende »digital etikette«?

Eftersom forældre, ledere og lærere kæmper med at beslutte, hvad der er passende digital etikette i kirkerammer, har forskellige meninger til tider ført til modstridende måder at håndtere digitale enheder på ved Kirkens møder.

Kirkeledere er kommet med råd omkring velsignelserne og farerne ved teknologien. Men Kirkens ledere skærer ikke altid alt ud i pap, når det gælder passende efterlevelse af evangeliet (se Mosi 4:29-30). Medlemmerne formodes at studere sagen selv og søge Helligåndens vejledning i forbindelse med at træffe beslutninger. Desværre sker det, som i ovennævnte situation, sommetider, at vi ikke blot indtager en holdning, men også en kritisk indstilling over for dem med en anden mening.

Inspireret af Gud; udnyttet af Satan

Gud har sørget for, at vi har fået teknologiske velsignelser til vores gavn og for at fremme hans værk.² Så selvom nogle medlemmer bruger deres digitale enheder på upassende måde, har ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum sagt, at »vi ikke bør tillade, at frykten for at begå fejl holder os tilbage fra at modtage de større velsignelser, som disse redskaber kan tilvejebringe.«³ Vi er nødt til at lære at bruge dem passende og også lære vores børn, hvordan man gør det.

Overvej disse tre principper for passende brug af digitale enheder i kirkesalen.

Mobile enheder hjælper medlemmer af Kirken med studium af evangeliet, slægtsforskning, tempeltjeneste og forkyndelse af evangeliet. Der var for eksempel over tre millioner mennesker, der brugte appen Evangelisk bibliotek i januar 2018. Deres kombinerede studietid svarede til mere end 1000 år.

Tillige med at bemærke velsignelserne har Kirkens ledere advaret mod de potentielle farer, deriblandt spild af tid, beskadigede relationer til andre og tilfangetagelse i synd.⁴ I kirkerammer kan upassende brug distrahere os og andre fra den gudsdyrkelse og indlæring, der er så afgørende for at udvikle vores forhold til Gud.

Men disse farer knytter sig dog ikke specielt til digitale enheder. »Nogle af disse redskaber – kan som alle andre redskaber – være farlige i hænderne på den uøvede eller udisciplinerede,« har præsident M. Russell Ballard, der er fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagt. »Det adskiller sig ikke fra, hvordan folk vælger at bruge fjernsyn, film eller sågar et bibliotek. Satan er altid hurtig til at udnytte den negative side af nye opfindelser, til at ødelægge og nedgøre og til at neutralisere enhver god virkning.«⁵

Mobile enheder ved nadvermødet

Når man så tager de potentielle velsignelser og de potentielle forstyrrelser ved disse digitale enheder i betragtning, hvordan beslutter medlemmerne sig så for, hvilken tilgang man tager? Joseph Smith foreslog kraften i en principiel tilgang, da han sagde: »Jeg underviser dem om de rette principper, og så styrer de sig selv.«⁶

Her udforsker vi nogle principper, der kan være til hjælp i forbindelse med beslutninger om brug af mobile enheder ved nadvermødet. Til brug ved en diskussion om passende brug af digitale enheder i klasseværelset henvises til »Undervis med teknologi: Engager de unge i den digitale verden«, af bror Brian K. Ashton, andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab, på side 30 i dette nummer.

Princip 1: Mine valg understøtter min andagt.

Nadvermødet er beregnet til »at vise den Højeste [vores hengivenhed« (L&P 59:10). Præsident Dallin H. Oaks, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab, har undervist om, at vores fokus bør være på at forny vores pagter og tro på Herren Jesus Kristus og hans forsoning.⁷ Det, vi vælger at gøre ved nadvermødet, bør hjælpe os til at gøre de ting.

Med det fokus for øje kan vi passende bruge vores enheder til at –

- *højne vores andagt.* Et medlem kan bruge en digital enhed under nadvermødet til at slå op i skrifterne, synge salmerne eller tage noter af åndelige tilskyndelser.
- *drage omsorg.* En biskop bemærker måske en ny eller et mindre aktivt medlem snige sig ind bagerst under nadvermødet, og han kan, hvis han føler sig tilskyndet, sende en sms til missionslederen om at byde vedkommende velkommen og invitere dem med ind i gæsteklassen efter mødet.
- *muliggøre afgørende tilgængelighed.* Læger, redningsmandskab og folk på tilkaldevagt kan deltage i gudstjeneste, fordi de om nødvendigt kan nå via deres mobile enheder.

Når vi stræber efter at fokusere på Frelseren, er det vigtigt at huske, at vores enheder kan understøtte vores studie, men de kan ikke klare vores indlæring. De kan give os noget at tænke over, men de kan ikke tænke for os. De kan tilmed hjælpe os med at huske at bede, men det at bede er noget, vi selv må gøre.

Ældste Bednar har sagt, at vores forhold til Gud er virkeligt og ikke virtuelt.⁸ Det kan hverken dobbeltklikkes eller downloades.⁹ Så selvom hjælpeforeningspræsidenten i begyndelsen af denne artikel brugte sin telefon til at centrere sine tanker om Kristus, var den pagt, hun fornyede ikke med sin telefon, det var med ham. Den rejse, som hendes telefon var en hjælp til at påbegynde, måtte færdiggøres i hendes tanker, bønner og handlinger.

Princip 2: Jeg minimerer forstyrrelser.

Vi bør alle stræbe efter et miljø, der øger vores fokus på tilbedelse og indlæring. Det er vigtigt at minimere forstyrrelser. Dette princip gælder i mange situationer, lige fra hvordan vi fører samtaler eller håndterer urolige børn eller bruger vores digitale enheder.

Der er så mange måder at blive forstyrret på af en enhed, der er udformet til at kunne gøre så mange ting. Selvfølgelig gør det at se videoer, lytte til musik eller spille spil det svært at vise nadverhandlingen opmærksomhed. Men det samme gælder at tjekke sine e-mails, sms'er, de sociale medier, sportsresultater og den meget dingen, bimlen og summen, der trækker os ind i begivenheder, forhold og samtaler, der finder sted uden for mødet. Alt dette og meget andet kan distrahere os og andre, selv adskillige rækker væk.

For dem, der gerne helt vil fjerne de digitale forstyrrelser, kan det være passende at efterlade deres enheder derhjemme eller slukke dem helt. For dem, der bruger deres enheder til at understøtte deres gudsdyrkelse, men ønsker at undgå at forstyrre andre, kan det være nok at sætte enheden på lydløs, forstyr ikke eller flytilstand.¹⁰

Princip 3: Jeg fokuserer på min tilbedelse.

Der vil altid være noget, der forstyrrer på en eller anden måde, og det er ikke altid digitale forstyrrelser. Det kan dreje sig om et uroligt barn, et summende insekt eller trafikstøj udefra. Vi har det primære ansvar for, hvad vi får ud af vores gudstjeneste. Så hvis nogle glemmer at sætte deres telefon på flyfunktion, er vi nødt til at prøve at sætte os selv på funktionen: »ignorer forstyrrelser«.

Præsident Russell M. Nelson har sagt: »Ethvert medlem af Kirken har ansvar for den åndelige berigelse, der kan komme af et nadvermøde.«¹¹

Hvis vi bemærker, at andre omkring os bruger deres enheder, må vi være påpasselige med at antage,

at de gør noget upassende, bare fordi det sker på en digital enhed. Hvis den person er et barn eller en, vi har kaldet til at have ansvar for, kan det være passende at tjekke, at deres brug er, som Ånden leder til det. Ellers bør vi prøve at vende tilbage til vores egen gudsdyrkelse.

Lær sammen

I en udtalelse, der omhandler disse principper, kommer præsident Oaks med dette råd: »Under nadvermødet – og under selve nadveren – bør vi have fokus på andagten og afholde os fra alle andre aktiviteter, særlig opførsel som kan forstyrre andres andagt.«¹²

Der er mange andre principper, der kan være vejledende for vores brug. Efterhånden som de digitale enheder bliver en mere normal del af vores kultur, bliver vi nødt til at tage diskussionen med hinanden om, hvad der er passende. Eftersom hver en situation er unik, og teknologien vil fortsætte med at ændre sig, er vi nødt til konstant at granske vores egen brug, overveje nye eller anderledes perspektiver og være villige til at tilgive andre i takt med, at vi lærer sammen. ■

NOTER

1. Se »10th Annual Cisco Visual Networking Index (VNI) Mobile Forecast Projects 70 Percent of Global Population Will Be Mobile Users«, 3. feb. 2016, newsroom.cisco.com.
2. Se David A. Bednar, »Apostel giver råd om de sociale mediers«, *Liahona*, jan. 2015, s. 17; *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 18-19.
3. I Sarah Jane Weaver, »Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents Not to Fear Technology«, 6. juli 2016, news.lds.org.
4. Se »Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents«.
5. M. Russell Ballard, »Sharing the Gospel Using the Internet«, *Liahona*, juni 2008, s. N2 (nyheder på engelsk).
6. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 281.
7. Se Dallin H. Oaks, »Nadvermødet og nadveren«, *Liahona*, nov. 2008, s. 17-20.
8. Se David A. Bednar, »Ting, som de virkelig er«, *Liahona*, juni 2010, s. 22-31.
9. Se Scott D. Whiting, »Digital Detachment and Personal Revelation«, *Ensign*, mar. 2010, s. 16-21.
10. Se M. Russell Ballard, »Vær rolig og vid, at jeg er Gud«, CES-foredrag, 4. maj 2014; lds.org/broadcasts.
11. Se Russell M. Nelson, »Tilbed ved nadvermødet«, *Liahona*, aug. 2004, s. 14.
12. Dallin H. Oaks, »Nadvermødet og nadveren«, s. 18-19.

Brian K. Ashton

Andenrådgiver i
Søndagsskolens
hovedpræsidentskab

Undervis med teknologi: **ENGAGÉR DE UNGE I DEN DIGITALE VERDEN**

*Hvordan kan teknologien være en allieret frem
for en fjende i klasseværelset?*

Når jeg besøger menigheder og stave rundt om i Kirken, spørger de unges ledere og lærere ofte: »Hvordan sørger vi for, at de digitale enheder ikke forstyrrer i klassen?« På samme tid indleder mange af de dygtigste ungdomslærere, jeg har mødt, deres undervisning med at sige: »Find jeres telefon frem og slå op på ...« Derfor vil jeg gerne dele et par ting, som jeg har lært, med jer om, hvordan man hjælper de unge med at bruge teknologien på en retskaffen og produktiv måde i forbindelse med evangelisk undervisning.

Profetier omkring teknologi

Profeter og apostle har talt til os om velsignelserne ved teknologi og fortalt, hvordan vor himmelske Fader har givet os teknologien for at hjælpe os til at føre hans værk fremad i et stadigt hurtigere tempo. I 1862 sagde præsident Brigham Young (1801-1877): »Enhver videnskabelig og kunstnerisk opdagelse, som virkelig er sand og brugbar for mennesket, er givet gennem direkte åbenbaring fra Gud ... Den er givet med henblik på at bane vejen for endelig triumf for sandheden og jordens forløsning fra syndens og Satans magt. Vi bør drage fordel af alle disse store

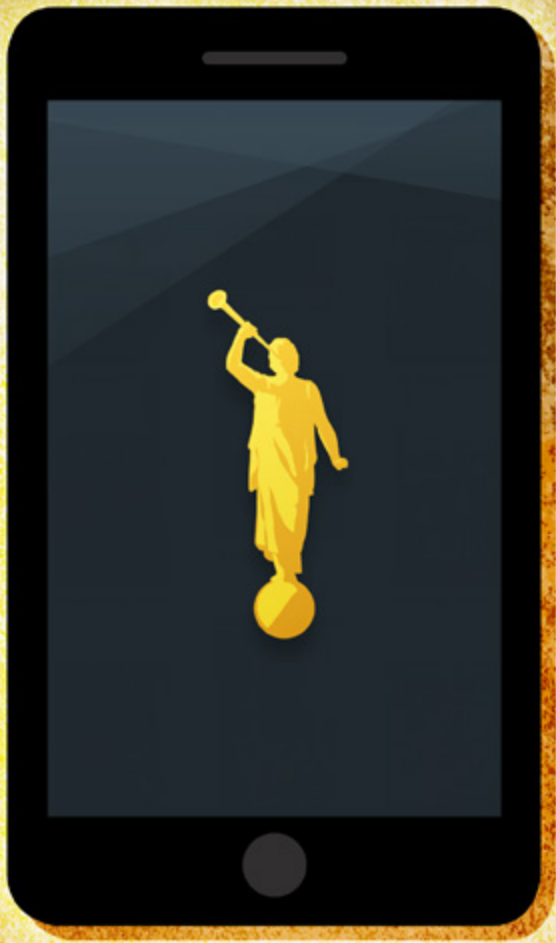
opdagelser ... og lade vores børn få gavn af enhver nyttig kundskab for at forberede dem til at træde frem og effektivt gøre deres del i det store værk.«¹

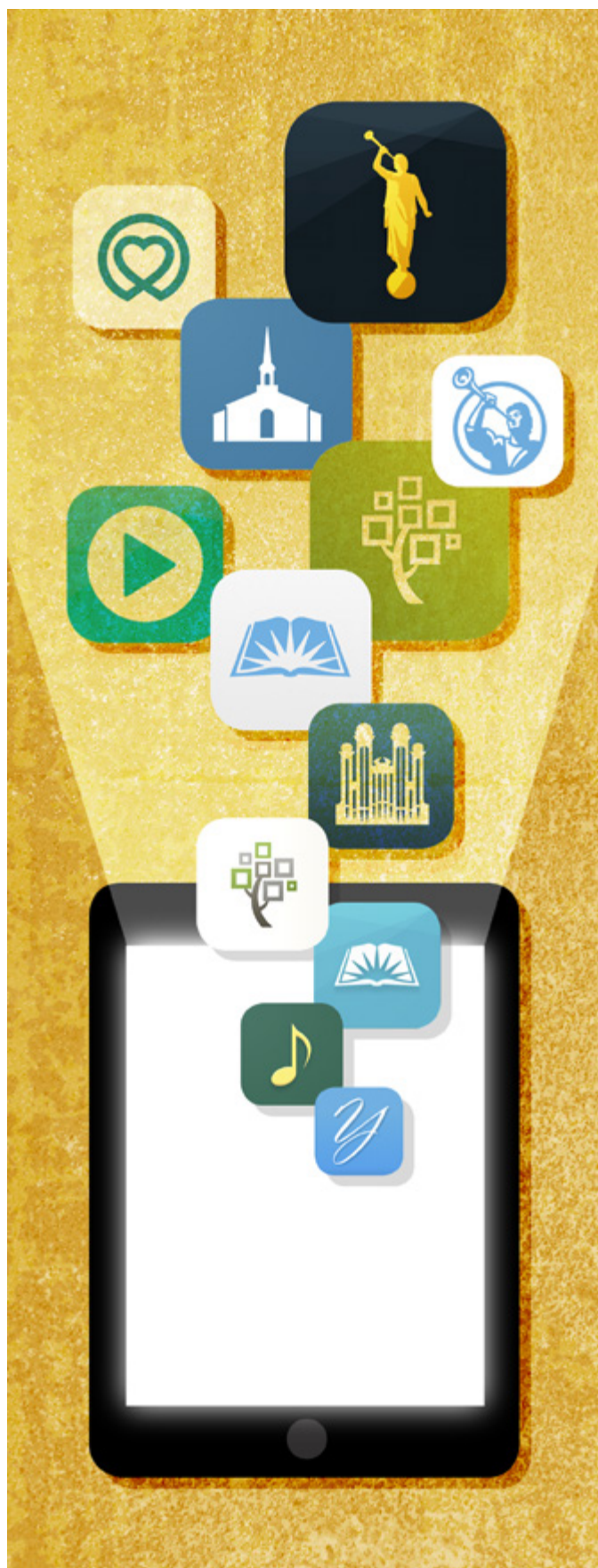
Brug af de digitale enheder til retfærdige aktiviteter

I mit eget liv er mit studium af evangeliet i høj grad blevet forbedret ved at bruge skrifterne og andre ressourcer i appen Evangelisk bibliotek.

Vores unge er blevet forberedt på at studere, undervise og forkynde evangeliet i dagligdagen og som fuldtidsmissionærer ved at bruge teknologien på måder, som vi kun lige er begyndt at opdage. Fordi modstanderen forsøger at bruge enhver god og nyttig opfindelse i sine onde planer, påhviler det os som forældre, ledere og lærere at hjælpe de unge med at bruge teknologien på retskafne og produktive måder fra en tidlig alder.

Hjemmet er det bedste sted for det. (Forældre, der leder efter gode ressourcer, kan overveje at bruge nogle af de af Kirkens materialer, der nævnes i den farvede boks lige efter denne artikel). Undervisningen i evangeliet byder også på mange vigtige muligheder for at hjælpe de unge med at forbinde deres digitale enheder med retfærdige aktiviteter

og føle Helligånden. Her er nogle få forslag til, hvordan lærere og ledere kan hjælpe med, at det sker.

Stil principbaseret forventninger

Stil forventninger om brugen af teknologi i klasselokalet, der er baseret på principper. Et kerneprincip kan være: »Det er vores mål i klassen at lære evangeliet gennem Helligånden. Brugen af vores digitale enheder bør hjælpe med det og ikke forstyrre os fra det.« Det er langt mere effektivt end en regel som: »Vi bruger ikke de sociale medier i klassesiden.« Denne regel sender et signal om, at de sociale medier er noget dårligt, hvorimod princippet åbner for muligheden for at bruge de sociale medier i klassen på passende måde, som at række ud til dem, der ikke er mødt op i klassen, og lade dem vide, at de er savnet og invitere dem til at komme næste uge.

Vi skader vores unge med regler, der antyder, at en adfærd er forkert, når den ikke er det. Det skaber forvirring om brugen af teknologi i andre situationer og man mister muligheden for at undervise om passende brug af teknologi. De forventninger, vi stiller med de unges hjælp i vores klasse, bør svare til deres alder og modenhed.

Lær om teknologien

Lad ikke jeres egen frygt for eller mangel på forståelse af teknologien komme i vejen for at lade de unge bruge digitale enheder på passende måder. En menighed rapporterede, at de havde holdt et træningsmøde for lærerne om, hvordan man bruger de digitale enheder til at studere evangeliet. De opdagede, at når lærerne blev bedre til at bruge teknologi, blev de også mere begejstrede for at bruge de digitale enheder til at studere evangeliet og bekymringen om, at de digitale enheder var et forstyrrelseselement i klasselokalet forsvandt stort set.

Gør lektionerne interaktive

Jeg har opdaget, at den bedste måde at hjælpe eleverne med at bruge teknologien retfærdigt på er ved at gøre lektionerne interaktive og indarbejde de digitale enheder i undervisningsplanen. Jeg tager sjældent en elev i at bruge sin telefon upassende i klasser, hvor lærerne stiller inspirerede

spørgsmål, eleverne er involveret i lektionen og føler, at deres lærer elsker dem, og at Helligånden er til stede.

Hvor dette sker, begynder læreren ofte undervisningen med at stille et inspirerende spørgsmål og derefter lade de unge, ofte i små grupper, finde svaret på spørgsmålet i skrifterne og profeternes ord. Under lektionen får læreren klassen til at slå skriftsteder op, læse generalkonferencetaler, se kirkeproducerede videoer og drøfte, hvad de lærer. Jo mere de unge involveres i læringsprocessen, jo større er sandsynligheden for, at de bruger deres digitale enheder passende.

Find balancen

Når vi inkorporerer teknologi i vores lektioner, er det vigtigt at huske, at vores brug af den skal være afbalanceret. Vi må nøje sikre os, at teknologien i sig selv ikke bliver lektionen eller distraherer os fra at føle Helligånden.

Derudover er det ikke alle, der har en digital enhed, og de bør ikke føle sig udenfor. Med undtagelse af at se kirkeproducerede videoer burde de aktiviteter, der kan udføres på digitale enheder i klasseværelset, også kunne udføres ved brug af fysiske skrifter og kopier af Kirkens tidsskrifter.

Desuden er der gange, hvor brug af digitale enheder måske ikke er passende. For eksempel når elever eller lærere bærer vidnesbyrd, kan det give mening, at lærerne kærligt beder eleverne om at lægge deres mobiltelefoner væk og bare mærke efter, hvad Ånden lærer dem.

Vis tålmodighed

Og endelig kan det for nogle unge tage lidt tid at lære at bruge de digitale enheder passende. I hvilket som helst klasseværelse udviser kristuslignende lærere tålmodighed og kærlighed mod dem, der kæmper.

Teknologi: En forbedring, ikke en trussel

At hjælpe de unge med at bruge teknologien passende vil velsigne dem igennem livet, og det vil gøre vores klasser bedre. Som ældste Richard G. Scott (1928-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde: »Når teknologi forstås og bruges til retskafne formål, behøver den ikke at være en trussel, men er snarere en forstærkning af den åndelige kommunikation.«²

Som Søndagsskolens hovedpræsidentskab opfordrer vi lærerne til at favne teknologien i deres undervisning og gøre enhver indsats for at hjælpe de unge med at bruge den til retskafne formål. Hvis I vil bede vor himmelske Fader om hjælp i jeres bestræbelser, vil han besvare de bønner. ■

NOTER

1. *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 18-19.
2. Se Richard G. Scott, »Et fredfyldt hjem«, *Liahona*, maj 2013, s. 30.

PASSENDE BRUG AF TEKNOLOGI

Bror Brian K. Ashton fortæller, at hjemmet er det bedste sted til at lære at bruge teknologi retskaffent. Følgende ressourcer kan være en hjælp for enkeltpersoner, forældre og familier til at afgøre, hvordan de kan bruge forskellig teknologi på passende måder:

- *Beskyttelsesforanstaltninger ved anvendelse af teknologi*. Selvom de er skrevet til missionærer, kan retningslinjerne i dette hæfte også bruges i hjemmet. Det er tilgængeligt på 28 forskellige sprog på appen Evangelisk bibliotek eller på tryk via distributionscentre eller internetkøb.
- Man kan finde en liste med familieaftenlektioner om at undgå pornografi, deriblandt hvordan man vælger gode medier på overcomingpornography.org/resources (tilgængelig på 10 sprog).
- Retningslinjer til familiedrøftelser om sociale medier kan man finde i »Families Should Discuss How to Use Social Media in Righteous Ways« på lds.org/go/81833a (tilgængelig på 10 sprog) eller i en artikel af ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Over svøm jorden gennem de sociale medier«, i augustnummeret 2015 af *Liahona*.

KAPITEL 6

Guds gave og kraft

Dette er kapitel 6 i den nye firebindsserie om Kirkens historie med titlen De hellige: Historien om Jesu Kristi Kirke i de sidste dage. Bogserien bliver snart tilgængelig på 14 sprog på tryk, på appen Evangelisk bibliotek under afsnittet om Kirkens historie og online på saints.lds.org. Kapitel 5, som udkom i julinummeret, beskrev, hvordan de første 116 oversatte sider af Mormons Bog gik tabt i 1828.

Da Joseph vendte tilbage til Harmony i sommeren 1828, viste Moroni sig for ham igen og tog pladerne. »Hvis du er tilstrækkelig ydmyg og angerfuld,« sagde englen, »vil du få dem igen den 22. september.«¹

Josephs sind var fuld af fortvivlelse.² Han vidste, at det havde været forkert af ham at ignorere Guds vilje og give manuskriptet til Martin. Nu betroede Gud ikke længere pladerne eller oversætterne til ham. Han følte, at han fortjente enhver straf som himlen sendte ham.³

Tynget af skyld og fortrydelse gik han på knæ, bekendte sine synder og bønfuldt om tilgivelse. Han reflekterede over, hvor han havde fejlet, og hvad han kunne gøre bedre, hvis Herren igen lod ham oversætte.⁴

En dag i juli, da Joseph gik tæt på sit hjem, viste Moroni sig for ham. Englen gav ham oversætterne, og Joseph så et guddommeligt budskab i dem: »Guds gerninger og forehavender og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de blive til intet.«⁵

Ordene var trøstende, men blev hurtigt erstattet af irettesættelse. »Hvor strenge var ikke dine befalinger,« sagde

Herren. »Du burde ikke have frygtet mennesker mere end Gud.« Han befalede Joseph at være mere varsom med hellige ting. Optegnelsen på guldpladerne var vigtigere end Martins omdømme eller Josephs ønske om at behage folk. Gud havde beredt den for at forny sin gamle pagt og undervise alle folk om at sætte deres lid til Jesus Kristus for at blive frelst.

Herren formanede Joseph til at huske hans barmhjertighed. »Omvend dig ... fra det, som du har gjort,« befalede han, »da er du stadig udvalgt.« Han kaldte endnu engang Joseph som sin profet og seer. Alligevel advarede han ham om at give agt på hans ord.

»Medmindre du gør det,« erklærede han, »skal du blive overladt til dig selv og blive som andre mennesker og ikke længere have nogen gave.«⁶

Det efterår rejste Josephs forældre sydpå til Harmony. Der var gået næsten to uger siden Joseph havde forladt deres hus i Manchester, og de havde ikke hørt noget fra ham. De var bekymrede for, at sommerens tragedier havde knust ham. Inden for nogle få uger havde han mistet sit første barn, næsten mistet sin hustru og mistet manuskript-siderne. De ville sikre sig, at han og Emma havde det godt.

Mindre end to kilometer fra deres destination blev Joseph sen. og Lucy lykkelige for at se Joseph stå på vejen foran dem og se rolig og glad ud. Han fortalte dem om

at miste Guds tillid, om at omvende sig fra sine synder og modtage åbenbaringen. Herrens irettesættelse havde været smertefuld, men ligesom de tidligere profeter nedskrev han åbenbaringen, så andre kunne læse den. Det var første gang, at han nogensinde havde nedskrevet Herrens ord til ham.

Joseph fortalte også sine forældre, at Moroni siden var vendt tilbage med pladerne og oversætterne. Englen virkede tilfreds, fortalte Joseph. »Han fortalte mig, at Herren elskede mig for min trofasthed og ydmyghed.«

Optegnelsen var nu sikkert opbevaret i huset, gemt i en kuffert. »Emma skriver for mig nu,« fortalte Joseph dem, »men englen sagde, at Herren vil sende nogen til at skrive for mig, og jeg stoler på, at det vil ske.«⁷

Det følgende forår rejste Martin Harris til Harmony med dårlige nyheder. Hans hustru havde indgivet en klage til retten, der påstod, at Joseph var bedrager, der lod som om han oversatte guldplader. Martin ventede nu på en indkaldelse til at vidne i retten. Han skulle erklære, at Joseph havde snydt ham, ellers ville Lucy også anklage ham for bedrageri.⁸

Martin pressede nu Joseph til at give ham mere bevis på, at pladerne var virkelige. Han ønskede at fortælle retten alt om oversættelsen, men var bekymret for, at folk ikke ville tro på ham. Lucy havde trods alt ledt i familien Smiths hjem og aldrig fundet optegnelsen. Og selv om Martin havde virket som Josephs skriver i to måneder, havde han heller aldrig set pladerne og kunne ikke vidne om, at han havde.⁹

Joseph tog spørgsmålet til Herren og modtog et svar til sin ven. Herren ville ikke fortælle Martin, hvad han skulle sige i retten, og han ville heller ikke give ham yderligere bevis, indtil Martin valgte at være ydmyg og udøve tro. »Hvis de ikke vil tro på mine ord, vil de heller ikke tro på dig, min tjener Joseph,« sagde han, »hvis det var muligt for dig at vise dem alle disse ting, som jeg har overdraget til dig.«

Herren lovede at behandle Martin barmhjertigt, hvis han gjorde som Joseph havde gjort den sommer og ydmygede sig selv, stolede på Gud og lærte af sine fejltagelser. Tre trofaste vidner ville se pladerne, når tiden var inde, sagde Herren, og Martin kunne blive en af dem, hvis han holdt op med at søge andres anerkendelse.¹⁰

Inden Herren afsluttede sine ord, kom han med en erklæring. »Hvis denne slægt ikke forhærder hjertet,« sagde han, »vil jeg oprette min kirke blandt dem.«¹¹

Joseph tænkte på disse ord, da Martin afskrev åbenbaringen. Han og Emma lyttede, da Martin læste den igen for at tjekke korrektheden af den. Mens de læste kom Emmas far ind i værelset og lyttede. Da de var færdige spurgte han, hvis ord det var.

»Jesu Kristi ord,« sagde Joseph og Emma.

»Jeg anser det hele for at være en vildfarelse,« sagde Isaac. »Opgiv det.«¹²

Martin ignorerede Emmas far og tog sin kopi af åbenbaringen og steg på diligencen, der kørte hjemad. Han var kommet til Harmony for at få bevis på pladerne og tog afsted med en åbenbaring, der vidnede om deres eksistens. Han kunne ikke bruge den i retten, men han vendte tilbage til Palmyra med en viden om, at Herren var opmærksom på ham.

Senere, da Martin stod foran dommeren bar han et enkelt, kraftfuldt vidnesbyrd. Med en hånd løftet mod himlen vidnede han om virkeligheden af guldpladerne og erklærede, at han frit havde givet Joseph halvtreds dollars til at udføre Herrens værk. Uden bevis på Lucys beskyldninger afviste retten sagen.¹³

I mellemtiden fortsatte Joseph med oversættelsen, mens han bad til, at Herren snart ville sende en anden skriver.¹⁴

Tilbage i Manchester boede en ung mand, der hed Oliver Cowdery, hos Josephs forældre. Oliver var et år yngre end Joseph og i efteråret 1828, var han begyndt at undervise på en skole cirka to kilometer syd for familiens Smiths gård.

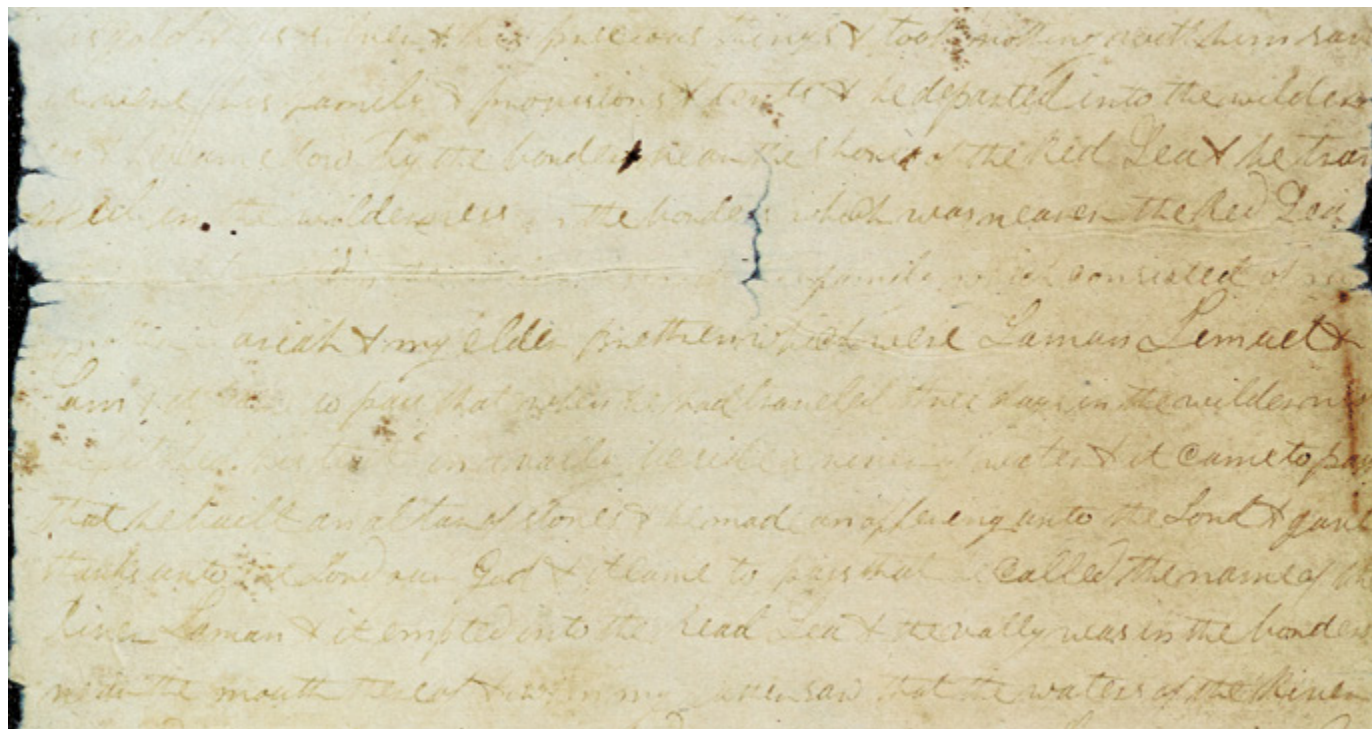
Lærere boede ofte hos deres elevers familie, og da Oliver hørte rygter om Joseph og guldpladerne, spurgte han, om han kunne bo hos familien Smith. Til at begynde med lærte han kun få detaljer af familien. Det stjålne manuskript og lokal sladder havde gjort dem forsigtige, så de ikke ville sige noget.¹⁵

Men i løbet af vinteren i 1828-1829, da Oliver underviste familien Smiths børn, vandt han sine værter tillid. På omkring dette tidspunkt var Joseph sen. kommet tilbage fra en tur til Harmony med en åbenbaring, der sagde, at Herren var ved at påbegynde et forunderligt værk.¹⁶ På det tidspunkt havde Oliver vist, at han var en oprigtig søger af sandheden, og Josephs forældre åbnede op om deres søns guddommelige kaldelse.¹⁷

Det, de sagde, fangede Oliver, og han længtes efter at hjælpe med oversættelsen. Ligesom Joseph var Oliver utilfreds med datidens kirker og troede på en miraklernes Gud, der stadig åbenbarede sin vilje til menneskene.¹⁸ Men Joseph og guldpladerne var langt væk, og Oliver vidste ikke, hvordan han kunne hjælpe med værket, hvis han blev i Manchester.

En forårsdag, da regnen trommede på familien Smiths tag, fortalte Oliver familien, at han gerne ville tage til Harmony for at hjælpe Joseph, når skoleåret var omme. Lucy og Joseph sen. tilskyndede ham til at spørge Herren, om hans ønske var rigtigt.¹⁹

Da Oliver gik i seng, bad han for at vide om det, han havde hørt om guldpladerne, var sandt. Herren viste ham i et syn guldpladerne og Josephs anstrengelser for at oversætte dem. En fredfyldt følelse kom over ham, og han vidste så, at han skulle tilbyde sin hjælp til at være Josephs skriver.²⁰

Oliver Cowdery arbejdede som skriver på oversættelsen af denne side i Mormons Bog.

Oliver fortalte ikke nogen om sin bøn. Men så snart skoleåret var slut begyndte han og Josephs bror Samuel at gå mod Harmony, mere end 160 kilometer væk. Vejen var kold og mudret af forårsregnen, og Oliver havde forfrysninger i sin ene tå, da han og Samuel ankom til Josephs og Emmas hus. Alligevel var han ivrig efter at møde parret og selv se, hvordan Herren arbejdede gennem den unge profet.²¹

Da Oliver var kommet til Harmony, var det ligesom, at han altid havde været der. Joseph talte med ham til langt ud på natten, lyttede til hans historie og besvarede hans spørgsmål. Det var tydeligt, at Oliver havde en god uddannelse, og Joseph accepterede straks hans tilbud om at være skriver.

Efter Oliver ankomst var Josephs første opgave at finde et sted at arbejde. Han bad Oliver om at udfærdige en kontrakt, hvori Joseph lovede at betale sin svigerfar for det lille hus, hvor han og Emma boede, såvel som for laden, jorden og den nærtliggende kilde.²² Emmas forældre ønskede at sikre deres datter, og de gik med til vilkårene og lovede at hjælpe med at berolige naboernes bekymringer med hensyn til Joseph.²³

Imens begyndte Joseph og Oliver at oversætte. De arbejdede godt sammen i uger af gangen, ofte med Emma i samme værelse, som foretog de daglige gøremål.²⁴ Nogle

gange oversatte Joseph ved at se ind i oversætterne og på engelsk læse tegnene på pladerne.

Ofte syntes han, at en enkelt seersten var mere belejligt. Han lagde seerstenen i sin hat, satte sit ansigt ned i hatten for at blokere for lyset og stirrede på stenen. Lys fra stenen skinnede i mørket og åbenbarede ord, som Joseph dikterede, mens Oliver hurtigt skrev dem ned.²⁵

Under Herrens vejledning forsøgte Joseph ikke at genoversætte det, som han havde mistet. I stedet fortsatte han og Oliver videre i optegnelsen. Herren åbenbarede, at Satan havde lokket ugudelige personer til at tage siderne, ændre deres ord, og bruge dem til at skabe tvivl om oversættelsen. Herren forsikrede Joseph om, at han havde inspireret de fordums profeter, der forberedte pladerne, til at medtage en anden, mere fuldstændig beretning af det mistede materiale.²⁶

»Jeg vil beskæmme dem, der har ændret mine ord,« fortalte Herren Joseph. »Jeg vil vise dem, at min visdom er større end Djævelens snedighed.«²⁷

Oliver var begejstret for at være Josephs skriver. Dag efter dag lyttede han, mens hans ven dikterede den komplekse historie om to store civilisationer, nefitterne og lamanitterne. Han lærte om retfærdige og ugudelige konger, om folk, der kom i fangenskab og blev udfriet af det, om en fordums profet, der brugte seersten til at oversætte

optegnelser fundet på slagmarker fyldt med knogler. Ligesom Joseph var den profet en åbenbarer og seer velsignet med Guds gave og kraft.²⁸

Optegnelsen vidnede gang på gang om Jesus Kristus, og Oliver så, hvordan profeter ledte en fordums kirke, og hvordan almindelige mænd og kvinder udførte Guds værk.

Alligevel havde Oliver stadig mange spørgsmål om Herrens værk, og han hungrede efter svar. Joseph søgte åbenbaring til ham gennem Urim og Tummim, og Herren svarede. »Hvis du vil bede mig, skal du få,« erklærede han. »Hvis du vil adspørge, skal du lære at kende hemmeligheder, som er store og forunderlige.«

Herren formanede også Oliver til at huske på det vidne, han havde modtaget, før han kom til Harmony, som Oliver havde holdt for sig selv. »Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen? Hvad større vidnesbyrd kan du få end et fra Gud?« spurgte Herren. »Hvis jeg har fortalt dig noget, som ingen ved, har du da ikke fået et vidnesbyrd?«²⁹

Oliver var forbløffet. Han fortalte med det samme Joseph om sin hemmelige bøn og det guddommelige vidnesbyrd, han havde modtaget. Ingen kunne have vidst noget om det foruden Gud, sagde han, og han vidste nu, at værket var sandt.

De vendte tilbage til arbejdet, og Oliver begyndte at spekulere på, om han også kunne oversætte.³⁰ Han troede på, at Gud kunne arbejde gennem redskaber såsom seersten, og han havde lejlighedsvis brugt en pilekvist til at finde vand og mineraler. Alligevel var han usikker på, om kvisten fungerede ved Guds kraft. Åbenbaringsprocessen var stadig et mysterium for ham.³¹

Joseph bragte igen Oliver's spørgsmål til Herren, og Herren fortalte Oliver, at han havde kraften til at opnå kundskab, hvis han bad i tro. Herren bekræftede, at Oliver's kvist fungerede ved Guds kraft, ligesom Arons stav i Det Gamle Testamente. Han lærte derpå Oliver mere om åbenbaring. »Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden,« sagde han. »Se, dette er åbenbarelsens ånd.«

Han fortalte også Oliver, at han kunne oversætte optegnelsen ligesom Joseph gjorde, så længe han satte sin lid til tro. »Husk,« sagde Herren, »uden tro kan du intet gøre.«³²

Efter åbenbaringen var Oliver begejstret for at oversætte. Han fulgte Josephs eksempel, men da ordene ikke kom let, blev han frustreret og forvirret.

Joseph så sin ven kæmpe og havde medlidenhed med ham. Det havde taget ham tid at tune sit hjerte og sind til oversættelsesarbejdet, men Oliver synes at tro, at han hurtigt ville kunne mestre det. Det var ikke nok at have en åndelig gave. Han måtte forædle og udvikle den med tiden til brug i Guds arbejde.

Oliver opgav snart at oversætte og spurgte Joseph, hvorfor det ikke var lykkedes for ham.

Joseph spurgte Herren. »Du er gået ud fra, at jeg ville give dig det, uden at du gjorde dig nogen tanke ud over at spørge mig,« svarede Herren. »Du må gennemtænke det i dit sind; dernæst må du spørge mig, om det er rigtigt.«

Herren sagde til Oliver, at han skulle være tålmodig. »Det [er] ikke nødvendigt, at du oversætter nu,« sagde han.

»Den gerning, som du er kaldet til at udføre, er at skrive for min tjener Joseph.« Han lovede Oliver andre muligheder for at oversætte senere, men for nu var han skriveren og Joseph var seeren.³³ ■

En fuldstændig liste over citerede værker findes på engelsk på saints.lds.org. Ordet *Emne* i noterne indikerer, at der er yderligere information at finde på hellige.lds.org.

NOTER

1. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, book 7, s. 9.
2. Se *Doctrine and Covenants* 10:2 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org).
3. Se Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, book 7, s. 5-7.
4. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, book 7, s. 8-9.
5. *Doctrine and Covenants* 3:1 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org); Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, book 7, s. 8-9; Joseph Smith *History*, 1838–1856, volume A-1, s. 10, i *JSP*, H1:246 (draft 2).
6. *Doctrine and Covenants* 3 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org); Joseph Smith *History*, circa Summer 1832, s. 6, i *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, book 7, s. 8-9.
7. Lucy Mack Smith, *History*, 1845, s. 138; Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, book 7, s. 8-11.
8. Preface to *Book of Mormon*, circa Aug. 1829, i *JSP*, D1:92-94; »Testamoney of Martin Harris«, 4. sep. 1870, s. 4, Edward Stevenson Collection, Kirkens historiske bibliotek; Lucy Mack Smith, *History*,

1844–1845, book 8, s. 5; Historical Introduction to Revelation, Mar. 1829 [DC 5], i *JSP*, D1:14-16.

9. »Testamoney of Martin Harris«, 4. sep. 1870, s. 4, Edward Stevenson Collection, Kirkens historiske bibliotek; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 6, s. 9; book 8, s. 5.

10. Doctrine and Covenants 5 (Revelation, Mar. 1829, at josephsmithpapers.org).

11. Revelation, Mar. 1829 [DC 5], i *JSP*, D1:17.

12. Isaac Hale, Affidavit, 20. mar. 1834, i »Mormonism«, *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, 1. maj 1834, s.1; »considered« i originalen er ændret til »consider«.

13. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, s. 6-7.

14. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, s. 11.

15. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, s. 12; »Mormonism«, *Kansas City Daily Journal*, 5. juni 1881, s. 1; Morris, »Conversion of Oliver Cowdery«, s. 5-8.

16. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, s. 12; Knight, Reminiscences, s. 5; Doctrine and Covenants 4 (Revelation, Feb. 1829, på josephsmithpapers.org); se også Darowski, »Joseph Smith's Support at Home«, s. 10-14.

17. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, s. 12.

18. Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7. sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:15.

19. Doctrine and Covenants 6 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, s. 12; book 8, s. 1.

20. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 15, i *JSP*, H1:284 (draft 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, s. 6, i *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, s. 1; se også Doctrine and Covenants 6:22–23 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org).

21. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, s. 3-4; Joseph Smith History, circa Summer 1832, s. 6, i *JSP*, H1:16.

22. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, s. 4; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 13, i *JSP*, H1:276 (draft 2); Agreement with Isaac Hale, 6. apr. 1829, i *JSP*, D1:28-34; Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7. sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14.

23. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 18, i *JSP*, H1:296 (draft 2).

24. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 15, i *JSP*, H1:284 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, s. 4; Joseph Smith III, »Last Testimony of Sister Emma«, *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, s. 290. **Emne:** Daily Life of First-Generation Latter-day Saints (Hverdagen for den første generation af sidste dages hellige)

25. »Book of Mormon Translation«, Gospel Topics, topics.lds.org; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 15, i *JSP*, H1:284 (draft 2); Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7. sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14; Joseph Smith III, »Last Testimony of Sister Emma«, *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, s. 290; »Golden Bible«, *Palmyra Freeman*, 11. aug. 1829, s. 2. **Emne:** Book of Mormon Translation (Oversættelse af Mormons Bog)

26. Doctrine and Covenants 10:45 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org); 1 Nephi 9:5; Words of Mormon 1; Doctrine and Covenants 3 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org).

27. Doctrine and Covenants 10:42-43 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org). **Emne:** Lost Manuscript of the Book of Mormon (Mormons Bogs mistede manuskript)

28. Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7. sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14; Mosi 8:16-18; se også Omni 1:20, Mosi 8:8-13, 28:11-15, 20, Alma 37:21, 23 og Eter 3:24-28.

29. Doctrine and Covenants 6:5, 11, 22-24 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org).

30. Doctrine and Covenants 6:10-13 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org); Doctrine and Covenants 8:4-8 (Revelation, Apr. 1829–B, på josephsmithpapers.org); Historical Introduction to Revelation, Apr. 1829–B [DC 8], i *JSP*, D1:44–45; Revelation Book 1, s. 13, i *JSP*, MRB:15.

31. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, s. 1; Paul and Parks, *History of Wells, Vermont*, 81; Historical Introduction to Revelation, 1829–B [DC 8], i *JSP*, D1:44-45; se også Baugh, *Days Never to Be Forgotten*; Bushman, *Rough Stone Rolling*, s. 73; and Morris, »Oliver Cowdery's Vermont Years and the Origins of Mormonism«, s. 106-129. **Emne:** Divining Rods (Pilekviste)

32. Doctrine and Covenants 6 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org); Doctrine and Covenants 8 (Revelation, Apr. 1829–B, på josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 13–14, i *JSP*, H1:276-278 (draft 2); se også Book of Commandments 7:3 og L&P 8:6-7.

33. Doctrine and Covenants 9 (Revelation, Apr. 1829–D, på josephsmithpapers.org); Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7. sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14.

Min søn forklarede, at mens de var på vej igennem Wisconsin, var Shelly blevet alvorligt syg. Hvor skulle han gøre af sine børn, mens deres mor blev opereret?

FREMMEDE, SOM VAR FAMILIE

Sent en aften ringede min søn Garrett fra Eau Claire i Wisconsin i USA. Han og hans hustru, Shelly, og deres børn rejste fra Alabama, hvor Garrett var i militærtræning, til Minot Air Force Base i North Dakota. Han forklarede, at mens de var på vej igennem Wisconsin, var Shelly blevet alvorligt syg. De havde fundet et hospital, og Shelly havde fået tid til en akut blindtarmsoperation næste morgen.

Jeg traf forberedelser til at flyve hen og møde dem, men jeg kunne ikke nå frem før den næste dag. Min søn var bekymret for, hvad han skulle stille op med sine børn – en femårig, en etårig og en baby på tre uger – mens deres mor blev opereret. Selvom han ikke kendte nogen

i området, besluttede han sig for at ringe til biskoppen i Minot, selvom de ikke havde mødt hinanden. Biskoppen i Minot sagde, at han ville kontakte biskoppen i Eau Claire.

Næste morgen mødte biskoppen fra Eau Claire og hjælpeforeningspræsidenten Garrett på hans hotel. De sagde, at de gladeligt ville tage sig af børnene, mens Shelly blev opereret. Shelly sagde senere, at hun var helt tryk ved at lade to fremmede – som var familie i evangeliet – passe sine børn. Da jeg nåede frem til Eau Claire, lå Shelly og kom sig oven på operationen og mine børnebørn var igen sammen med hende og Garrett. Vi var taknemmelige for den hjælp, vi havde fået, da vi havde sådan brug for den.

Nogle få uger senere så jeg generalkonferencen fra oktober 2016, hvor præsident M. Russell Ballard, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagde: »Hvor vil I gå hen og finde en detaljeret og inspireret kirkeorganisationsstruktur, hvorigennem I undervises og støttes af mænd og kvinder, som er dybt engagerede i at tjene Herren ved at tjene jer og jeres familie?» (»Hvem skal vi gå til?«, *Liahona*, nov. 2016, s. 91).

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvad der var sket i Eau Claire. Det er en velsignelse ikke blot at være medlem af Kirken, men også at være medlem af en familie i evangeliet, hvor vi kan tjene og velsigne hinanden, uanset hvor vi er. ■
Jeff Messerly fra Utah i USA

VOR HIMMELSKE FADER HØRTE MIN BØN

Vi boede stadig i vores hjemland, Argentina, da min mand og jeg stiftede familie. Vi var hjemvendte missionærer og vidste, at det var en velsignelse at blive gift i Herrens tempel. Vi glædede os til at følges ad på vejen tilbage til vor himmelske Fader.

Vi vidste, at frelsesplanen omfattede prøvelser, men vi stolede på, at vi ville være i stand til at overvinde alt gennem tro og bøn. Men vi forventede ikke, at modstanderen ville gå uophørligt imod os. Prøvelse efter prøvelse syntes at regne ned over os.

En eftermiddag var jeg alene og meget ked af det, så jeg græd utrøsteligt på grund af vores prøvelser. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Hver gang jeg prøvede at holde op med at græde, følte jeg mig bare mere deprimeret og plaget.

Så tænkte jeg på de mange mænd og kvinder, der havde fortalt mig, hvor værdifuld bøn havde været for dem i svære stunder. Jeg havde et vidnesbyrd om bøn, men mit sind og min ånd var så oprevet, at jeg tænkte, at jeg ikke ville være i stand til at finde ordene.

Tårevædet knælede jeg ned ved min seng, og af hele mit hjerte bad jeg vor himmelske Fader om trøst og fred. Jeg bad ikke om en løsning eller om at prøvelsen ville forsvinde. Jeg bad bare om fred.

Mens jeg bad, bankede det på min dør. Jeg åbnede den med tårer i øjnene og så en søster fra Hjælpeforeningen. Hun fortalte, at hun arbejdede

i området og var kommet forbi på sin motorcykel. Jeg kunne bare kramme hende. Hun sagde: »Jeg ved ikke hvorfor, men jeg følte, at jeg skulle stoppe her og se til dig.«

Vi satte os ved mit køkkenbord, og hun hjalp mig med at falde lidt til ro. Da jeg havde talt med hende i nogle få minutter, begyndte jeg endelig at føle, at jeg ikke var alene,

og at vor himmelske Fader havde hørt min bøn.

Det er en velsignelse at kunne tale med vor himmelske Fader i bøn. Han hørte mig i nødens stund og sendte et af sine børn til mig. Jeg er taknemmelig for, at denne søster hørte Ånden og fulgte den. ■

Raquel E. Pedraza de Brosio fra Utah i USA

Jeg havde et vidnesbyrd om bøn, men mit sind og min ånd var så oprevet, at jeg tænkte, at jeg ikke ville være i stand til at finde ordene.

EN GAMMEL MORMONS BOG

For flere år siden fik jeg en besked på min telefonsvarer: »Er det Dan Hobbs, som boede i Idaho Falls og tjente som missionær i Washington i 1974? Det her er Tom Janaky. Jeg tror, du underviste min mor og far.«

Jeg blev overrasket. Jeg havde tjent som missionær i Texas, ikke i Washington, men jeg genkendte navnet. Jeg kom straks i tanke om en bog i min kommode – en 1948-udgave af Mormons Bog. Jeg åbnede bogen og så en håndskreven besked på titelbladet: »Må Gud være med dig. Må Gud velsigne dig! Frank og Virginia Janaky, 1974.« Pludselig var jeg 35 år tilbage i tiden.

Jeg var 21 og nærmede mig afslutningen på min mission i Houston i Texas. Min kammerat og jeg bankede uden megen succes på døre, da en dør pludselig blev åbnet af en mand, der varmt inviterede os indenfor. Han præsenterede sig som Frank Janaky og præsenterede sin hustru, Virginia, for os. Vi var der kun i kort tid.

Ved de efterfølgende besøg underviste vi dem i evangeliet. De var ikke interesseret i dåb, men de var altid venlige. Under en lektion bemærkede jeg et gammelt eksemplar af Mormons Bog i reolen. Jeg kan ikke huske, hvordan den var kommet i deres

Under en lektion bemærkede jeg et gammelt eksemplar af Mormons Bog i reolen. Inden vi tog af sted, skrev Frank i den og gav mig den som afskedsgave.

besiddelse, men jeg husker, at jeg nævnte, hvor meget jeg beundrede den.

Kort tid inden jeg skulle vende hjem, tog min kammerat og jeg forbi for at sige farvel. Inden vi tog af sted, skrev Frank i den gamle Mormons Bog og gav mig den som afskedsgave. Han spurgte om, jeg ville skrive mit navn og min adresse i hans familiebibel. Det var sidste gang, jeg så familien Janaky, men jeg havde altid skattet deres gave.

Jeg ringede tilbage samme aften. Tom spurgte igen, om jeg havde tjent som missionær i Washington i 1974. Jeg fortalte ham, at jeg havde tjent i Texas og spurgte, om hans forældre var Frank og Virginia.

Han fortalte mig, at hans forældre var flyttet fra Texas til Washington. Han var gået ud fra, at missionærerne, der besøgte hans forældre, var i Washington. Han sagde, at han havde fundet mit navn

og min adresse i familiebibelen.

»Jeg ringede til dig for at fortælle dig, at både min bror og jeg blev døbt, delvist på grund af, hvor søde missionærerne var mod vores forældre,« sagde han. »De var så glade for alle de missionærer, der kontaktede dem i årenes løb.«

Så fortalte Tom mig, at de begge var døde.

»Men nu er vi ved at gøre arbejdet i templet færdigt for dem,« sagde han.

Med tårer i øjnene takkede jeg Tom for hans opkald.

I årevis havde jeg følt, at min mission ikke var den helt store succes. Undertiden tænkte jeg på, om jeg havde gjort en forskel i nogens liv, mens jeg tjente som missionær. Toms opkald var et udtryk for Herrens inderlige barmhjertighed. Jeg er taknemmelig for min mission og den lille rolle, jeg spillede for at bringe evangeliet til familien Janaky. ■

Dan Hobbs fra Idaho i USA

EN NY MORS BØNNER

Som førstegangsmor til en lille og meget fremmelig dreng føler jeg sommetider, at mit liv stort set består af bleskift og amning.

I min tilpasning til at være mor erfarede jeg, at jeg ignorerede mine åndelige behov. I stedet for at læse i skriften prøvede jeg normalt at tilsnige mig en stærkt tiltrængt lur eller endnu en portion tøjvask. Bønner blev ganske enkelt forjagede appeller til min Fader i himlen om, at min søn måtte falde i søvn og *blive ved* med at sove, eller om hjælp til at klare mig gennem dagen.

Da min søn var omkring fire måneder gammel, erkendte jeg, hvor udmarvet min ånd var blevet. Mit ønske om at styrke mit vidnesbyrd var vigende. Jeg havde ikke lyst til at blive siddende i alle tre timer i kirken, og andre opgaver i hjemmet eller i Kirken syntes som noget, jeg ikke havde tid eller energi til. Jeg ønskede at mærke evangeliets lys igen, men jeg var udmattet og vidste ikke, hvor jeg skulle begynde. En aften bad jeg inderligt om hjælp.

Den næste formiddag slæbte jeg mig selv i kirke. Mens jeg lyttede til lektionen i Hjælpeforeningen, så jeg en plakat, der illustrerede Hjælpeforeningens formål. Jeg havde set den plakat hver eneste søndag, men jeg havde aldrig før taget dets budskab til mig. Der stod, at formålet med Hjælpeforeningen er at hjælpe søstre med »at øge tro og personlig retskaffenhed,

styrke hjem og familie og finde og hjælpe dem, der lider nød«.

Jeg læste den igen. Denne gang fokuserede jeg på »at øge tro og personlig retskaffenhed«. Det stod klart for mig, at før jeg kunne opfylde mine kirkekaldelser og tjene andre bedre, var jeg nødt til at passe på mit eget åndelige helbred. Jeg begyndte med at afse tid hver dag til at læse i skrifterne. Jeg arbejdede også på at være mere eftertænksom, når jeg bad.

Da jeg begyndte at nærme min egen

Jeg ignorerede mine åndelige behov. I stedet for at læse i skriften prøvede jeg normalt at tilsnige mig en langt mere tiltrængt lur eller endnu en portion tøjvask.

tro og personlige retskaffenhed og søgte vejledning fra min himmelske Fader, følte jeg, at min kærlighed til Jesu Kristi gengivne evangelium atter blev tændt. Jeg tjente i kaldelser, besøgte mine søstre i Hjælpeforeningen og tog nadveren hver uge, og det blev meningsfuldt for mig igen. Og det, som jeg engang betragtede som noget, jeg ikke havde tid og energi til, er nu blevet en trøst og styrke for mig og min familie. ■

Krystal Baker Chipman fra Utah i USA

Denne unge voksne fra Ghana ved, at selv når alt ser sort ud, kan man altid stole på vor himmelske Fader.

Sådan lærte Eric at stole på Gud

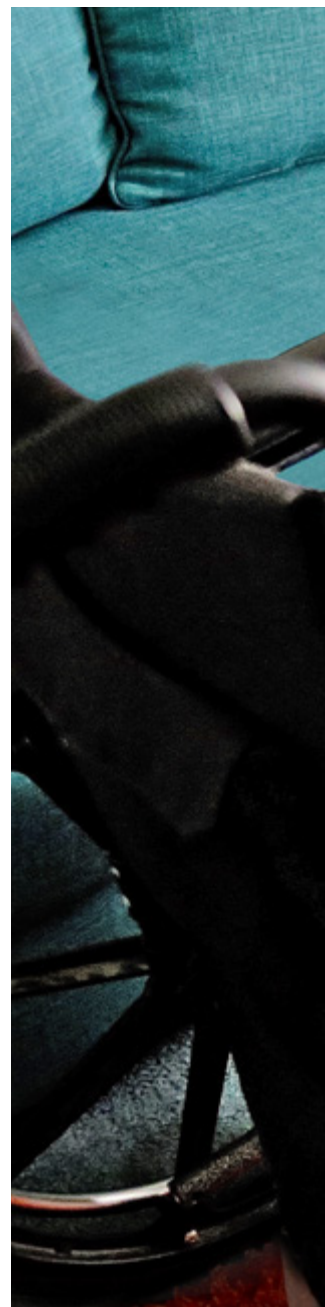
Richard M. Romney

Kirkens Tidsskrifter

Da 21-årige Eric Ayala fra Techiman i Ghana var tre år gammel, befandt han og hans mor sig på et gademarked, da en bil mistede kontrollen og ramte dem.

Eric, der nu er lam i underkroppen, mødte udfordring efter udfordring, da han voksede op uden at kunne bruge sine ben. Han fik senere benskiner, som gjorde ham i stand til at stå op, men han voksede hurtigt ud af dem, og han havde ikke råd til nogle nye. Han fik en lille kørestol, men den voksede han også ud af. Hans ben sygnede hen, han fik sommetider kramper i dem og hans fødder blev deforme.

I Ghana bliver folk med et handicap ofte anset for at være en byrde. Erics familie havde ikke mange penge og ikke tilstrækkeligt til at betale for lægebehandling. Da Eric var omkring 10 år, fik han tryksår på grund manglende bevægelse og af at sidde på træ eller beton. Der gik betændelse i sårene, de væskede konstant og lugtede forfærdeligt.

Derfor boede Eric udenfor på en bænk i et åbent skur. Hans mor, Lucy, og hans søstre kom med mad til ham, vaskede hans tøj og hjalp ham med at blive vasket. Eric blev ofte gennemblødt af regn og rystede af kulde om natten. Han lærte at elske morgengryet, for solen kom med varme. For fattig til at gå i skole og ude af stand til at arbejde tilbragte han år i det skur, hvorfra han nogle gange dristede sig ud i nabolaget i sin kørestol.

Troens spæde start

Frem for at blive bitter »begyndte jeg at elske og tro på Gud,« fortæller Eric. »Ingen havde lært mig om ham, men jeg kunne se hans skabninger, og jeg kunne se det gode og onde i folk. Nogle gange er det svært at tro på ham, når livet er svært. Men så så jeg noget godt i mit liv, og jeg sagde: »Se, Gud er her, og det er skønt.«

Eric havde ikke lært, hvordan man beder,

men han begyndte at påkalde Gud. Han fik svar – da han blev syg, fik han en uventet mulighed for at komme til lægen; da han bad om hjælp med sine sår, forsvandt de, da han voksede ud af sin kørestol, købte en venlig fremmed en større til ham. »Gud har gjort mange gode ting for mig,« siger Eric.

Og så skete der noget, der lignede et mirakel, da Eric var 14 fik han lov til at komme i skole. Hans mor, der var kogekone, havde skrabet penge nok sammen til købe ham en skoleuniform og betale for bøger og undervisning. I skolen »kunne jeg ikke gå ud og træne med de andre,« forklarer han, »så jeg blev indenfor og læste hele tiden.« Han overraskede skoleinspektøren ved at få topkarakterer i matematik, læsning og skrivning.

En nonne fra hospitalet donerede Eric en ny trehjulet cykel, som han kunne træde med hænderne, hvilket gjorde det lettere for ham at komme i skole. Men efterhånden som Eric tog frem og tilbage, åbnede tryksårene sig igen. Betændelsen vendte tilbage tillige med lugten af råddenskab, når sårene væskede. Eleverne klagede over de fluer, der konstant sværmede om Eric. Han var 17, da skoleinspektøren bad ham om at tage hjem og få det bedre, ellers kunne han ikke vende tilbage til skolen.

Eric's far havde en lille gård ude på landet. Han havde taget familien

med ud for at arbejde på gården, men Eric forblev hjemme i sit skur, alene. I mellemtiden var hans sår blevet større og infektionen spredte sig til hans knogler, en livstruende tilstand der kaldes osteomyelitis eller knoglemarvsbetændelse.

En snak med en Obruni

Da Eric var 18 år, så han sin ven Emmanuel Ofosu-hene tale engelsk med en *obruni* (hvid mand). *Obrunien* var mormonmissionæren, ældste Old. »Jeg talte kun Twi, men Emmanuel oversatte for mig: ›Jeg er så syg, at jeg tror, jeg skal dø. Kan du hjælpe mig, så jeg kan vide, hvad jeg skal gøre for at komme i himmelen?‹

Ældste Old og hans afrikanske kammerat satte sig hos mig og underviste mig. Af en eller anden grund begyndte de med visdomsordet. Jeg vidste, at de talte sandt, for jeg vidste allerede, at kaffe og tobak var noget skidt.« De gav også Eric en brochure om Jesu Kristi gengivne evangelium og inviterede ham med i kirke.

»Da jeg kom derhen, kunne jeg se, at denne kirke var noget andet,« siger han. »Der var ærbødigt.« Selvom det tog Eric en time at skubbe sig selv i kirke i kørestolen, elskede han møderne. »Jeg ville gerne op foran og være samme med folk,« fortæller han. »Jeg blev nede bagi, for jeg vidste, at jeg lugtede grimt.«

Eric fortalte missionærene, at det, han lærte, var sandt. Han fortalte dem også, at han ønskede at blive døbt, men lægerne havde advaret ham mod at gøre sine sår våde. »Jeg vil stole på, at Gud giver svar,« sagde han. Han kom i kirke omkring et år, og så blev han for syg og svag til selv at hjule sig derhen.

Senere kom Eric på hospitalet igen. I Ghana skal patienterne selv sørge for vand, mad, sengetøj, medicin og bandager. Hvis de ikke har nogen penge, bliver de ikke behandlet. Eric's mor og søstre gjorde, hvad de kunne. Eric modtog mad og medicin så uregelmæssigt, at han blev svagere.

Et uventet besøg

Så modtog Eric besøg fra en uventet kant. Missionærene, søster Peprah og søster Nafuna, havde set et fotografi af ham i kirken og kom for at besøge ham på hospitalet, og de havde mad med til ham. Der var gået et år siden, han var i kirke, men han fortalte dem, at han stadig gerne ville døbes.

Nogle få dage senere besøgte Eric's søster ham og kunne se, at han var meget syg. Hun løb hjem og fortalte deres mor det. Selvom deres mor led af den kroniske skade på sit ben fra sin og Eric's ulykke, så gik hun hele vejen hen på hospitalet og ømmede sig for hvert skridt. »Du skal komme

hjem,« sagde hun til Eric. »Hvis du skal dø, vil jeg i det mindste have dig i nærheden.«

Næste morgen kom søstermissionærerne hjem til dem. »Du var ikke på hospitalet,« sagde søster Peprah. »Så kom vi herhen.« Med sig havde de ældste og søster Wood, seniormissionærer fra New Zealand. De tog bestik af behovene og lovede at vende tilbage.

Nogle få dage senere tog Erics far resten af familien med ud på gården – og Eric blev igen efterladt alene uden vand eller mad. Da ældste og søster Wood vendte tilbage og opdagede, at Eric var alene og sulten, skaffede de vand og mad. De vendte tilbage næste dag og bemærkede, at der løb væske ned ad hans ben, og de opdagede et stort åbent sår på hans lår. De tog straks Eric tilbage på hospitalet.

Parret Wood hørte, at der ville komme et humanitært lægehold fra USA til Ghana. Holdet ville operere Eric gratis. Kirurgen behandlede såret på Erics ben. Men da han så, hvor slemme Erics sår var, og at han tilmed havde knoglemarvsbetændelse, afgjorde lægen, at han ikke kunne udføre de fornødne procedurer i Ghana. Ud fra hans anbefalinger tog den humanitære organisation initiativ til en proces, som skulle lede til, at Eric kom til USA for at modtage yderligere behandling og få sine sår lukket for altid. Derudover gav et herberg i Winneba i Ghana, der drives af medlemmer af Kirken, Eric lov til at bo der, da han vendte hjem, så han kunne gå i skole og gøre sin uddannelse færdig.

Herren gav

Ældste Wood, der er ingeniør af profession, ombyggede Erics trehjulede håndcykel. Han gav hans kørestol et tilsvarende eftersyn. Han rådførte sig også med præsident Cosgrave fra Kumasi-missionen i Ghana, som er læge. De følte, at Eric kunne blive døbt, hvis der blev truffet de rette sikkerhedsforanstaltninger.

»Ældste Wood pakkede min krop ind i plastik og vikledede tape rundt om plastikken,« forklarer Eric. »Så bar han mig ned i et dåbsbassin, der var blevet fyldt med vand tilsat desinfektionsmiddel. Jeg blev døbt den 26. juni 2016.« Eric havde stolet på Herren, og Herren havde åbnet en udvej. ■

Min frygt for at fejle afholdt mig fra at udvikle mine talenter og søge muligheder for at udvikle mig.

Men hvad nu, hvis jeg ikke rammer?

Sarah Keenan

Kirkens Tidsskrifter

Da jeg var seks år gammel, tog min far mig og min storesøster med ud og spille basketball. Det var første gang, jeg var i en sportshal. Basketbolden var meget tung i mine små hænder og nettet – selvom det hang så lavt, som det kunne – syntes at være overvældende højt oppe.

»Tænk ikke på det, skyd bare,« sagde min far.

Jeg vendte mig om mod min far. »Men hvad nu, hvis jeg ikke rammer?« spurgte jeg.

Her mere end to årtier senere kan jeg ikke huske, om jeg forsøgte at skyde eller ej. Men jeg husker den frygt, jeg havde: »Hvad nu, hvis jeg ikke rammer? Hvad nu, hvis jeg kommer til kort trods mit bedste forsøg? Hvad skal jeg gøre, hvis jeg fejler?«

Frygten for at fejle

Den frygt for at fejle har plaget mig hele livet. I lang tid rakte mine naturlige evner inden for mange ting til at dække over den frygt. Men den kom stadig til udtryk i en række små ting. Jeg prøvede ikke en sportsgren, før jeg vidste, at jeg var god til den.

Jeg undgik skoleprojekter, som ikke hang sammen med mine styrker. Når jeg prøvede nye aktiviteter, som jeg ikke straks havde succes med, var min løsning at forsvinde hurtigt og gå videre til noget, jeg var bedre til.

Så tog jeg på mission. For første gang var jeg tvunget ind i et miljø, hvor mine svagheder fremgik med al tydelighed, og jeg kunne ikke bare lige hurtigt bakke ud. Jeg havde svært ved at indlede samtaler. Jeg kæmpede med at lære et nyt sprog. Jeg blev afvist flere gange om dagen. Jeg fejlede konstant – jeg sigtede og ramte ved siden af – og der var dage, hvor jeg overvejede at følge mit sædvanlige mønster for at undgå fejl – at give op og tage hjem.

Knas med at oversætte

Under den tid modtog jeg en meget tiltrængt inspiration og irettesættelse fra historien om Oliver Cowdery, der prøvede at oversætte pladerne. Efter nogle få uger som skriver for Joseph Smith begyndte Oliver at tænke over, om han også kunne oversætte pladerne.

Joseph spurgte Herren og fik det svar, at Oliver ville få lov til at

oversætte. Dog gav Herren også Oliver et par advarsler, to af dem handlede om at være »tålmodig« og ikke frygte (L&P 6:19, 34).

Det var ikke helt så enkelt at oversætte, som Oliver havde forestillet sig. Da ordene ikke bare kom, blev han frustreret og gav snart op.

Overså mulighederne

Da jeg studerede den historie, indså jeg, at Olivers problem lignede mit. Han havde forventet at kunne mestre oversættelsen hurtigt, og da det stod klart, at han ikke ville få succes umiddelbart – at han ville fejle mange gange, mens han arbejdede på at udvikle den gave – genoptog han skrivearbejdet, som han følte sig tryk ved. Herrens advarsler var præcise: Oliver var hverken tålmodig med sig selv eller Gud, og han

frygtede. Så Gud fratog ham muligheden (se L&P 9:3).

Jeg indså, hvor ofte min frygt for at fejle havde holdt mig tilbage. Jeg havde været så bange for at ramme ved siden af, at jeg end ikke havde forsøgt at skyde eller havde givet op efter nogle få forsøg. Ved at prøve at undgå at fejle var jeg gået glip af muligheder for at få fremtidig succes. Jeg havde hverken været tålmodig med mig selv eller Gud, og jeg havde frygtet.

Oliver Cowderys historie indgød mig håb. Selvom Herren fortalte Oliver Cowdery, at han derefter ikke ville være i stand til at oversætte, lovede han ham samtidig: »Siden har jeg andre optegnelser, som jeg vil give dig magt til at kunne hjælpe med til at oversætte« (L&P 9:2). Oliver's mulighed for at oversætte var

ikke gået tabt, den var blot udskudt. På samme måde var de muligheder, jeg havde misset, ikke tabt. Herren ville give mig flere, hvis jeg var villig til at være tålmodig og ikke lade frygt afholde mig fra at prøve.

Frygten fortonede sig

Jeg besluttede mig for at arbejde med min frygt for at fejle. Selvom jeg stadig følte mig nervøs ved at tale med fremmede eller undervise på et fremmedsprog, blev jeg bedre til begge dele. Disse færdigheder har været en hjælp i mit liv, selv efter min mission.

Der er stadig gange, hvor jeg tøver med at prøve noget nyt eller gøre noget, jeg ikke er særlig god til. Men jeg har lært at være mere tålmodig. Jeg har lært at blive ved med at skyde efter målet og ikke være bange for at ramme ved siden af. ■

INDEN I BLIVER

KALDET

TIL AT TJENE

Hvordan er det at tjene som missionær?

Ryan Carr

Kirkens Tidsskrifter

Har I tænkt på at tage på mission? Hvis I har, har I sikkert tænkt over, hvordan det er. Her er jeres chance for at spørge fuldtidsmissionærene (ikke rigtige missionærer, men disse svar er typiske):

JER: »Hej, ældster. Hvordan er en typisk dag?«

FULDTIDSMISSIONÆRERNE: »Vi er tidligt oppe – kl. halv syv. De næste par timer studerer vi evangeliet og vores missionsprog. Vi gennemgår vores mål for ugen og planlægger vores dag. Vi lægger også en reserveplan, hvis vi ikke kan træffe folk ved vores aftaler. Så tager vi ud ad døren og arbejder hele dagen, vi finder folk at undervise, koordinerer arbejdet med medlemmerne og laver undervisningsaftaler.«

JER: »Lider I nogensinde af hjemve?«

FULDTIDSMISSIONÆRERNE: »Ja, især i begyndelsen af vores mission. Men vi kan sende e-mails og læse e-mails fra vores familie en gang om ugen. Vi har opdaget, at den bedste måde at overvinde hjemveen på er ved at fokusere på arbejdet.«

JER: »Hvordan har I det med at tale med fremmede?«

FULDTIDSMISSIONÆRERNE: »Vi

var rigtig bange for det til at begynde med, da vi kom hertil, men man bliver vant til det, for man gør det hver dag. Vi ved, at det ikke er alle, vi møder, der ønsker at høre vores budskab, men nogle er interesserede, så vi må være villige til at snakke altid. Det bliver faktisk sjovt at møde mennesker og lære dem at kende.«

JER: »Er det svært at forkynde evangeliet?«

FULDTIDSMISSIONÆRERNE: »Ja, det kræver noget øvelse at gøre det ordentligt, men vi er blevet trænet godt på missionærskolen. Vi prøver at undervise på en måde, der møder behovene og besvarer de spørgsmål, som folk, vi underviser, har og stiller. Vi studerer evangeliet hver dag, så vi kan undervise godt i det. Det vigtigste er, at vi også føler os vejledt af Ånden. Det hjælper at være blevet indsat som missionærer.«

JER: »Er det hårdt at missionere?«

FULDTIDSMISSIONÆRERNE: »Ja, vi arbejder omkring 70 timer om ugen,

men det er så berigende. Selvfølgelig bliver vi skuffet, når folk ikke udvikler sig, som vi havde håbet, men overordnet set er det en velsignelse at være et redskab i Herrens hænder til at hjælpe folk med at udvikle sig åndeligt. Vi prøver at undervise ved Helligåndens kraft, fordi vi ved, at det kun er Ånden, der kan give folk et vidnesbyrd og hjælpe dem til omvendelse.«

JER: »Hvad nu, hvis jeg ikke er sikker på, at jeg har et vidnesbyrd?«

FULDTIMMISSIONÆRERNE: »Det er okay, bliv ved med at bede og læse skrifterne! Gå i kirke og kom til seminar. Tag til templet, hvis I kan. Stol på Herren og hans lære. Jo, flere chancer I har for at føle Ånden, jo

stærkere vil jeres vidnesbyrd blive. Øv jer ved at fortælle om jeres tro ved familieaften. Læs Mormons Bog. Det vil gøre jer i stand til at forkynde evangeliet.«

JER: »Hvordan forberedte I jer på jeres mission?«

FULDTIMMISSIONÆRERNE: »Vi studerede skrifterne, især Mormons Bog. Vi fandt noget arbejde og sparede penge op. Men vi ville ønske, at vi havde læst *Forkynd mit evangelium* og deltaget oftere i missionsforberedelsesklasserne. Vi ville også ønske, at vi havde lært at lave mad!«

JER: »Tror I, at jeg kan blive missionær?«

FULDTIMMISSIONÆRERNE: »Helt bestemt! Der er omkring 70.000 missionærer på verdensplan. Og det hele begynder med et ønske: »Hvis I nærer ønske om at tjene Gud, er I derfor kaldet til arbejdet« (L&P 9:2). Men det kræver også noget forberedelse – I er nødt til at blive klar og ikke blot åndeligt – men også økonomisk, fysisk og socialt.«

JER: »Hvad vil ellers forberede mig?«

FULDTIMMISSIONÆRERNE: »Sæt et mål om at efterleve evangeliet og holde buddene så godt, I kan. Det vil styrke jeres vidnesbyrd og hjælpe jer til at blive værdige til Ånden. Når man er missionær, vil man gerne vidne for folk ud *fra sin personlige erfaring* om, at evangeliet er sandt. Så find tiden nu til at lære mere om evangeliets principper og efterlev de principper.«

FULDTIMMISSIONÆRERNE: »Vi vil også anbefale, at I læser spørgsmålene på de følgende sider. Det er dem, jeres biskop eller grenspræsident vil stille jer, når I udfylder jeres missionspapirer. Det kan være en del af jeres forberedelse at kende til de spørgsmål. Drøft dem med jeres forældre og kirkeledere. Der er en masse spørgsmål, men lad jer ikke overvælde af det – I skal jo ikke aflægge rapport på missionærskolen i morgen! Tag den tid, I behøver for at blive klar, så I er værdige, begejstrede og klar til at tjene fra første dag på jeres mission.« ■

VÆRDIGHED OG VIDNESBYRD

1. Tror du på, og har du et vidnesbyrd om Gud, den evige Fader, hans Søn, Jesus Kristus, og Helligånden?

VIDNESBYRD: »Forsøg med mine ord og udøv[] den mindste smule tro, ja, selv om I ikke kan gøre mere end ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, indtil I tror på en sådan måde, at I kan give plads til en del af mine ord« (Alma 32:27).

2. Har du et vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Guds enbårne Søn og verdens Frelser og Forløser? Vil du bære dit vidnesbyrd for mig? Hvordan har Jesu Kristi forsoning påvirket dit liv?

3. Hvad betyder omvendelse for dig? Mener du, at du fuldt ud har omvendt dig fra tidligere overtrædelser?

OMVENDELSE: »Heraf kan du vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:42-43).

4. Vil du bære dit vidnesbyrd for mig om, at evangeliet og Jesu Kristi Kirke er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith, og at præsident Russell M. Nelson er Guds profet?

5. Har du et vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand?

6. Missionærtjeneste på fuld tid kræver efterlevelse af evangeliets standarder. Hvad forstår du ved følgende standarder?

HVIS I VÆLGER AT TAGE på mission, ønsker I og Kirkens ledere at gøre denne hellige tjenestetid glædelig og inspirerende. Med det mål in mente er det vigtigt, at I er forberedte, værdige og i stand til at tjene. Som en hjælp til jeres forberedelse bringer vi her de spørgsmål, som jeres biskop eller grenspræsident vil stille for at afgøre, hvorvidt I er rede. I kan til enhver tid drøfte dem med ham og jeres forældre eller kirkeledere.

a. Kyskhedsloven

Har du i forbindelse med kyskhedsloven altid levet i overensstemmelse med det, vi har talt om? Hvis ikke, hvor længe siden er det, at overtrædelsen(rne) fandt sted? Hvad har du gjort for at omvende dig?

KYSKHEDSLOVEN: Kyskhed er seksuel renhed, en tilstand, »hvilket er behageligt for Gud« (Jakob 2:7). Du må, for at være kysk, være moralsk ren i dine tanker, ord og gerninger. Du må ikke have seksuelle forhold, før du er lovformeligt gift« (se Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk, 2005, s. 88).

b. Undgå pornografi

UNDGÅ PORNOGRAFI: Præsident Dallin H. Oaks fra Det Første Præsidentskab har forklaret, at udsættelse for pornografi spænder lige fra utilstøttet udsættelse til tvangsbetonet brug eller afhængighed. At vide hvor på skalaen man er, kan hjælpe til at finde en passende løsning. Se mere i »At komme ud af pornografiens fælde«, *Liahona*, okt. 2015, s. 50-55; og overcomingpornography.org.

c. Tiendeloven

d. Visdomsordet, herunder brug af narkotika eller misbrug af receptpligtig medicin

e. Hold sabbatsdagen hellig

f. Vær ærlig i alt, hvad du siger og gør

Har du levet i overensstemmelse med alle disse standarder? Lever du i overensstemmelse med dem nu? Vil du leve i overensstemmelse med dem som fuldtidsmissionær?

EVNER OG EGNETHED

7. Har du nogen verserende juridiske sager?

8. Har du nogensinde begået en alvorlig kriminel lovovertrædelse, uanset om du blev arresteret, blev dømt, eller straffeattesten er slettet eller ej?

9. Har du nogensinde misbrugt et barn seksuelt på nogen måde, uanset om du blev anklaget, blev dømt, eller straffeattesten er slettet eller ej?

10. Har du nogensinde begået nogen anden alvorlig overtrædelse eller misgerning, som bør være afklaret før din mission?

11. Støtter du, har du forbindelse med eller sympatiserer du med nogen gruppe eller enkeltperson, der forkynder eller praktiserer lærdomme, som er i modstrid med eller opponerer mod de lærdomme, der er anerkendt af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige?

12. Har du nogen ubetalt gæld? Hvordan bliver denne gæld betalt før din mission eller håndteret, mens du tjener på mission?

13. Har du for tiden eller har du nogensinde haft nogen fysisk, mental eller følelsesmæssig tilstand, der kunne gøre det svært for dig at efterleve et normalt missionærprogram, som kræver, at du arbejder i 12-15 timer om dagen, herunder studerer i 2-4 timer om dagen, går eller cykler i op til 8-10 timer om dagen osv.?

14. Er du nogensinde blevet diagnosticeret med eller har fået behandling for ordblindhed eller en anden læsevanskelighed? Hvis ja, er du tryk ved at læse skrifterne og andre papirer højt? Tror du, at du kan lære relevante skriftsteder og andre oplysninger udenad med hjælp fra din kammerat? Hvordan kompenserer du nu for denne vanskelighed?

15. Er du nogensinde blevet diagnosticeret med eller har fået behandling for en talefejl? Hvis ja, er du tryk ved at tale foran andre? Mener du, at du har tilstrækkelige værktøjer til at lære, undervise og kommunikere?

16. Har du nogensinde fået medicin eller på anden måde blevet behandlet for nogen af de følgende tilstande: ADD (opmærksomhedsforstyrrelse), ADHD (hyperaktiv opmærksomhedsforstyrrelse), angst, depression, OCD (obsessiv-kompulsiv tilstand) eller ASD (autismespektrumforstyrrelse, inklusive Asperger)? Hvis ja, forklar:

17. Hvis du blev behandlet for en af disse tilstande og standsede behandlingen, gjorde du det så under tilsyn af en læge? Hvis ikke, hvorfor holdt du så op? Hvor godt har du fungeret uden behandling eller medicin? Hvornår fik du sidst medicin for disse tilstande? ■

Find videoer og andre ressourcer om missionsforberedelse på lds.org/go/81850.

Mange forhold omkring værdighed og helbred, som kan være en hindring for at tjene med succes som missionær, kan overvindes. Søg den hjælp, du har brug for. Dersom du stadig har helbredsmæssige udfordringer, når du er klar til at tjene, så fortæl det til din biskop eller grenspræsident. Det gør Kirken i stand til at tage din situation i betragtning, inden du bliver kaldet til en mission. Se for eksempel søster Fletchers historie efter disse spørgsmål.

KUNNE JEG TJENE DER?

Erika Fletcher

Lige fra jeg første gang lagde lidt småpenge i min missionssparegris, har jeg vidst, at jeg gerne ville være missionær. Jeg havde sparet op i 12 år, da bekendtgørelsen kom om, at søstre kunne tjene som missionærer, fra de var 19 år. Selvom jeg ikke var sikker på, at det var det rette tidspunkt for mig, besvarede Herren mine bønner, og jeg følte mig inspireret til at indsende mine missionspapirer.

Jeg ville gerne have, at min mission var rigtig for mig, og jeg vidste, at det at være ærlig over for mine kirkeledere, især omkring mit helbred, var den eneste måde at få sjælefred på. Jeg har epilepsi, en tilstand der udløser uforudsigelige anfald. Heldigvis er min tilstand under fuld medicinsk kontrol. Alligevel var det muligt, at min afhængighed af den medicin lagde en begrænsning på, hvor jeg kunne tjene.

Forestil jer, hvor overrasket jeg blev, da jeg blev kaldet til at tjene i Santo Domingo Øst-missionen i Den Dominikanske Republik! Der var bare et problem: Jeg fandt ud af, at jeg ikke kunne få min medicin i Den Dominikanske Republik. Jeg var forvirret. Hvorfor ville Herren inspirere Kirkens ledere til at sende mig til et sted, hvor jeg ikke kunne få min medicin?

Min familie og jeg bad sammen om et svar. Jeg fik en stærk overbevisning om, at Herren virkelig gerne ville sende mig til Den Dominikanske Republik for at tjene, så vi gik i gang. Min læge udskrev en recept, der gjaldt i 18 måneder, men vores forsikring ville kun betale for et års forbrug af medicinen, hvilket gjorde, at vi skulle betale for mindst 6 måneder. Da vi gik frem i tro, fandt vi med tiden en løsning, vi havde råd til.

Da jeg blev indsat, velsignede min stavspræsident mig med, at min tilstand ikke ville påvirke mig under min mission – et løfte, som blev opfyldt. Selvom jeg blev brugt til min yderste fysiske grænse, ved jeg, at jeg gennem Jesu Kristi forsoning var i stand til at overvinde de udfordringer, jeg mødte før og under min mission. ■

Til trods for at søster Fletcher (venstre) led af epilepsi, var hun i stand til at tjene som missionspionær (her ses hun sammen med sin kammerat og missionspræsidenten og hans hustru).

FEM TING, LÆRE OG PAGTER

Charlotte Larcabal
Kirkens Tidsskrifter

Hvis I forbereder jer på at tage på mission eller blot leder efter forslag til, hvordan I fortæller jeres venner om jeres tro, er der så god en vejledning, at man næsten kan kalde den endnu en missionærhåndbog.

Det er Lære og Pagter. Der finder vi nyligt åbenbarede og smukke læresætninger om evige familier, hvad der sker, når vi dør og hvordan Jesu Kristi Kirke skulle organiseres. Men vi finder også – igen og igen – befalinger om at forkynde og dele evangeliet. Faktisk skulle I måske kigge lidt på den bog med alle dens løfter og formaninger til missionærer, som en vejledning til at forkynde evangeliet.

Her er for eksempel fem vidunderlige sandheder, I kan lære om missionering blot ved at læse Lære og Pagter.

1

I behøver ikke at bekymre jer om, hvor I skal hen.

L&P 80:3: »Drag I derfor af sted, og prædik mit evangelium, hvad end det er mod nord eller mod syd, mod øst eller mod vest, det betyder ikke noget, for I kan ikke gå fejl.«

»Jeg tror ikke, at vendingen, »det betyder ikke noget, som det bliver brugt af Herren i dette skriftsted, betyder, at han er ligeglad med, hvor hans tjenere tjener. Faktisk betyder det meget for ham ... [Han] inspirerer, vejleder og leder sine bemyndigede tjenere. Når missionærer stræber efter at blive endnu mere værdige og brugbare redskaber i Herrens hænder og gør deres bedste for trofast at opfylde deres pligter, så kan de med Herrens hjælp »ikke gå fejl« – uanset hvor de tjener.«¹

- Ældste David A. Bednar

2

Påskøn skrifterne, så ved I, hvad I skal sige.

L&P 84:85: »Gem bestandigt livets ord i jeres sind, så skal det gives jer i samme stund hvilken del, der skal måles ud til enhver.«

»Når I gemmer skrifternes og de sidste dages profeters ord ved studium og tro, vil jeres ønske om at forkynde evangeliet vokse. I bliver lovet, at Ånden vil hjælpe jer til at vide, hvad I skal sige til dem, I underviser.«²

- Forkynd mit evangelium

lærer jer om at være missionær

3

Folk leder efter evangeliet alle steder.

L&P 123:12: »For der er endnu mange på jorden ... som er forblindede af menneskers lumske snuhed, hvorved de ligger på lur for at bedrage, og som alene bliver holdt borte fra sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den.«

»Rundt omkring jer er der hver dag venner og naboer, »som alene bliver holdt borte fra sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den.« Når I bliver ledt af Ånden, kan I fortælle om en indskydelse, indbyde, sende en SMS eller tweete noget, der vil introducere jeres venner for det gengivne evangeliums sandheder.«³

- Ældste David A. Bednar

4

Bed godt for at undervise godt.

L&P 42:14: »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn; og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise.«

»Missionærer bør komme ned på knæ og trygle Herren om at løsne deres tungebånd og tale igennem dem til velsignelse for dem, de kommer til at undervise. Hvis de gør dette, vil der komme et nyt lys i deres liv. Der vil komme en større entusiasme omkring værket. De vil virkelig komme til at vide, at de er Herrens tjenere, der taler på hans vegne. Og de vil få en anden respons fra dem, de underviser.«⁴

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008)

5

Helligånden vil vidne for dem, I taler med.

L&P 100:7-8: »Men jeg giver jer den befaling, at hvad som helst I kundgør i mit navn, det skal I i alle ting kundgøre i hjertets alvor, i en ånd af sagthedsmodighed. Og jeg giver jer dette løfte, at for så vidt som I gør dette, skal Helligånden blive udgydt for at bevidne alt, hvad I end skal sige.«

»Helligånden kan virke igennem Kristi lys. En underviser i evangelisk sandhed planter ikke noget fremmedartet eller nyt i en voksen eller et barn. Det er snarere sådan, at en missionær eller lærer skaber kontakt til den Kristi Ånd, der allerede er der. Evangeliet vil lyde bekendt for dem.«⁵

- Præsident Boyd K. Packer (1924-2015)

Sæt et mål

Det er kun begyndelsen. Når I studerer Lære og Pagter i år, så gør det til et mål at lære så meget som muligt, I kan, om missionering. Gør så alt, I kan for at begynde at efterleve disse belæringer. Husk: »Hvis I nærer ønske om at tjene Gud, er I derfor kaldet til arbejdet« (L&P 4:3-4). ■

NOTER

1. David A. Bednar, »Kaldet til værket«, *Liahona*, maj 2017, s. 68.
2. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 19.
3. David A. Bednar, »Kaldet til værket«, s. 70.
4. Se Gordon B. Hinckley, »Missionering«, *Første verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 11. jan. 2003, s. 20.
5. Boyd K. Packer, »The Light of Christ: What Everyone Called to Preach the Gospel, Teach the Gospel, or Live the Gospel Should Know«, tale holdt ved seminar for nye missionspræsidenter, 22. juni 2004, s. 2, Kirkens Historiske Bibliotek, Salt Lake City.

Seks ÅRSAGER

til, vi virkelig *har* brug
— for —
KIRKEN!

Eric B. Murdock og Joshua J. Perkey
Kirkens Tidsskrifter

Har I nogensinde spurgt jer selv om, hvorfor vi har en kirke? Eller hvorfor vi har brug for en? Kan folk ikke bare være åndelige på egen hånd – tage ud i bjergene eller på stranden eller andre særlige steder og føle sig tæt på Gud – og sige, det er godt?

Det er visseligt sandt, at man kan være Gud nær, hvor end man er (det er rent faktisk en rigtig god idé!), men vor himmelske Fader har *så meget mere* i vente for jer end den generelle åndelighed. Han ønsker, at I bliver det bedste, I overhovedet kan blive. Han vil faktisk gerne have, at I arver alt, han har, og får evigt liv. Og han har en plan og en organisation, der gør det muligt. Planen er frelsesplanen, og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den organisation – »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30).

Her er seks årsager til, vi virkelig har brug for Kirken.

1. At lære og deltage i Jesu Kristi evangelium

En af de største velsignelser ved at være medlem af Kirken er, at vi kan lære om evangeliets fylde (se L&P 1:17-23). Hvis vi har et oprigtigt ønske om at lære, og hvis vi er ydmyge, bønsumme, flittige og lydige, kan vi få et vidnesbyrd og have et håb i Jesu Kristi forsoning og opstandelse.

Gennem Kirkens ledere og Kirkens materialer lærer vi også mere om anden grundlæggende lære, deriblandt evangeliets gengivelse, kaldelse af profeter i dag og Guddommens sande karakter. Det giver os glæde og lykke at leve i overensstemmelse med den sande lære.

2. At modtage afgørende ordinancer og pagter

Vor himmelske Faders gerning er at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Men sommetider glemmer vi måske, at hans værk, også kræver lidt gerning fra vores side! Vi kvalificerer os til det evige livs velsignelser ved lydighed mod evangeliets ordinancer og pagter. Præsident Russell M. Nelson har sagt: »Vi kan ikke bare *ønske* os vej ind til Gud. Vi må adlyde de love, som de velsignelser er baseret på (se L&P 130:21-21).«¹

De ordinancer, vi deltager i, og de pagter, vi indgår, er nødvendige for, at vi kan vende tilbage til Guds nærhed og bo hos ham. Disse ordinancer og pagter kræver præstedømmet – som kun er tilgængeligt i Guds sande kirke. Uden de pagter ville vi være fortabte.

Vi har Kirken, så vi kan blive oplyst og blive bekendt med sandheden. Den har givet mig den kundskab, jeg har brug for – kundskab om frelsesplanen.

Nicholas M. er fra Ohio i USA

3. At hjælpe hinanden langs vejen

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »En væsentlig årsag til, at Herren har en kirke, er at skabe et samfund af hellige, som vil styrke hinanden på den »snævre og trange sti, der fører til evigt liv« (2 Ne 31:18).«²

I kirken kan vi udvikle omsorgsfulde og kærlige forhold til hinanden. Vi kan hjælpe hinanden gennem svære tider, når vi leder, fører og går ved siden af hinanden (se »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195; Ef 2:29). Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Vi er alle Guds børn, og vi må undervise hinanden; vi må hjælpe hinanden med at »finde vej.«³ Kirken er det perfekte sted at gøre det!

Gennem Kirken kan vi modtage ordinancer, indgå pagter og få vores familie beseglet for evigt. Den er vor himmelske Faders organisation på denne jord med præstedømmets kraft og myndighed. For at undervise folk om evangeliets sandhed og om at komme til Kristus og forberede folk til ophøjelse.

Shantelle M. er fra Australien

Vi har Kirken for at skabe et miljø, hvor medlemmer kan samles og hjælpe hinanden med at lære og vokse. Kirken eksisterer for at hjælpe medlemmerne til at blive mere kristuslignende ved at opfordre hinanden til at have øje for hverandre og lette byrden for dem, vi elsker og bekymrer os om. Det skaber også et trygt sted, hvor folk kan leve efter deres overbevisning.

Jeremy P. er fra Illinois i USA

Gennem Kirken kan jeg få en evig familie med mine forældre, søstre og min egen familie en dag.

Wilford P. er fra São Paulo i Brasilien

Kirken hjælper os til at sprede kærlighed og evangeliet over hele kloden og tænde lys i en moralsk mørk verden.

Kenzi B. er fra Washington i USA

Ved hjælp af Kirken kan vi vandre ad stien mod udødelighed og evigt liv, hvor vi kan bo sammen med vor himmelske Fader og vores familie for evigt.

Emma W. er fra New Hampshire i USA

4. At hjælpe familier til evigt liv

En anden væsentlig årsag, til at vi har Kirken, er at hjælpe familier til at få evigt liv. Beseglingsordinancen i templet gør familier i stand til at være sammen for evigt. For at det kan ske, må vi leve værdigt til at modtage de velsignelser. Kirken hjælper familier med at hjælpe hinanden til det.

Som ældste Christofferson har sagt: »Målet med evangelisk undervisning og præstedømmeordinancer, der administreres af Kirken, er, at familier kan blive værdige til evigt liv.«⁴ Således hjælper Kirken os med at leve op til de pagter – og hjælper os til at støtte hinanden langs vejen.

5. At velsigne folk over hele verden

Ældste Christofferson har sagt, at når vi arbejder sammen i Kirken, kan vor himmelske Fader »opnå nødvendige ting, der ikke kan udrettes af nogle enkelte personer eller mindre grupper.«⁵

Ved I, at Kirken hvert år i de sidste 30 år har doneret 40 millioner dollars til velfærd, humanitær hjælp og tjenesteprojekter? De generøse donationer og den frivillige indsats, som Kirkens medlemmer yder, udretter ting, som ikke kunne være gjort på anden måde.

Gennem vores ualmindelige missionsprogram deler missionærer evangeliets lys med folk over hele verden. Næsten 105.000 missionærer (inklusive unge voksne og seniorer) er i tjeneste. Wauw! Det er flere mennesker, end der bor i visse byer!

Og på grund af medlemmernes velgørende donationer har Kirken ressourcerne til at bygge templer over hele verden. Per april 2018 er der 182 templer i funktion, under opførelse eller bekendtgjort.

Kirken hjælper os til at bibeholde organisering og undervisning af medlemmerne og at skabe et støttesystem for dem. Ved at stifte en kirke har Herren sikret sig, at der undervises om den sande lære. Kirken sørger for, at medlemmerne får åbenbaringer, standarder og retningslinjer, der hjælper os til at leve, som Kristus ønsker, at vi lever.

Rachel F. er fra Arizona i USA

6. At grundlægge Guds rige på jorden

En af de væsentligste årsager til, at Gud har stiftet sin kirke, er, at den er Guds rige her på jorden (se L&P 65). Herren overdrog Joseph Smith og alle profeter og apostle siden ham præstedømmets nøgler. Ældste Christofferson har sagt: »Med disse nøglers myndighed bevarer Kirkens præstedømmeledere renheden i Frelserens læresætninger og integriteten i hans frelsende ordnancer.«⁶

Gennem Kirkens ledere kan Herren forvalte sit værk og drage omsorg for sine børn. Uden sådant lederskab ville alle slags fejlagtige ideer og falske lærdomme true med at føre os ad mørke forbudte stier. Med andre ord har vi brug for beskyttelsen i ordnede profeter og apostle, der virkelig er kaldet af Gud, til at hjælpe os med at vide, hvordan vi opnår evigt liv. Det sker kun i Guds Kirke. ■

Gennem Kirken kan der udrettes ting, der ikke kunne udrettes af individer.

Emma W. er fra Utah i USA

Kirken hjælper os, fordi vor himmelske Fader vidste, at dette ville blive en svær tid. Han vidste, at vi ville få brug for en profet her på jorden til at vejlede os. Han kender os.

Matthew P. er fra New Hampshire i USA

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, »Nu er det tid til at forberede sig«, aprilkonferencen 2005.
2. D. Todd Christofferson, »Hvorfor Kirken«, oktoberkonferencen 2015.
3. Se Jeffrey R. Holland, »Undervisning og indlæring i Kirken«, *Liahona*, juni 2007, s. 90.
4. D. Todd Christofferson, »Hvorfor Kirken«.
5. Se D. Todd Christofferson, »Hvorfor Kirken«.
6. D. Todd Christofferson, »Hvorfor Kirken«.

Hvilke fritidsaktiviteter bør jeg have for at få mest ud af min fritid?

»Alma talte om prioriteter, da han underviste om, at »dette liv [er] en prøvetilstand, en tid til at berede sig til at møde Gud« (Alma 12:24). Hvordan vi bedst bruger den værdifulde arv, som tid er, til at berede os på at møde Gud, kan kræve nogen vejledning, men vi bør bestemt anbringe Herren og vores familie øverst på listen.«

Se ældste Ian S. Ardern fra De Halvfjerds »En tid til forberedelse«, oktoberkonferencen 2011.

Arbejd frem mod et færdigt resultat

Gør noget, der betyder noget. Sommetider spilder jeg min tid på meningsløse ting, som at surfe på nettet i to timer, og jeg fortryder det bagefter. Du kunne prøve at udvikle et nyt talent, arbejde på Personlig fremgang eller Pligt mod Gud, hjælpe dine søskende eller en ven med lektierne, passe en have, skrive en historie eller rydde op – der er endeløse muligheder. Min leveregel er at sikre mig, at det, jeg bruger min fritid på, altid hjælper mig mod et færdigt resultat.

Kimberly A. er 19 år og fra Alaska i USA

Bliv den, du gerne vil være

Der er et citat i min stue, der lyder: »Spørg dig selv, om det, du gør i dag, fører dig nærmere på, hvor du gerne vil være i morgen.« Tænk over, hvilket slags menneske du gerne vil blive, og de mål, du har. Vælg at gøre de ting, der vil hjælpe dig til at nå de mål. Gør de ting, der gør, at du kan have Ånden med dig, og som stemmer overens med standarderne i Til styrke for de unge.

Amy P. er 16 år og fra Kentucky i USA

Syng eller lyt til salmer

Det, jeg bedst kan lide at gøre i min fritid, er at synge salmer. Jeg har gjort det til et mål at lære så mange af Kirkens salmer udenad, som jeg kan. Jeg plejer at downloade nogle salmer, som jeg gerne vil lære, så jeg kan lytte til dem, når jeg har et ledigt øjeblik.

Justice O. er 16 år og fra Orlu i Nigeria

Studér Mormons Bog

Jeg gør min fritid mere meningsfuld og værdifuld ved at studere Mormons Bog. Den er slutstenen i vores religion, og Joseph Smith sagde, at vi kan »komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog« (indledning til Mormons Bog).

Lynne T. er 18 år og fra Accra i Ghana

Sæt mål

Du er nødt til at tænke over, hvem du gerne vil være om nogle få år. Så kan du beslutte, hvad du bør gøre nu med din fritid for at nå det mål. Når dagen går på hæld, tænker jeg over, hvad mine mål er, og lægger en plan for, hvad jeg vil bruge min fritid på næste dag.

Ældste Agostinelli er 20 år og tjener i Santiago Vest-missionen i Chile

Studér læren

En god måde at bruge sin fritid på er at studere Herrens lære. Ud fra et evigt perspektiv vil det at læse skrifterne, artikler i Kirkens tidsskrifter og andre opbyggende materialer gavne dig mere end nogen andre aktiviteter.

Josh C. er 13 år og fra Tennessee i USA

Svarene er ment som en hjælp og vejledning, men de er ikke officielle udtalelser om Kirkens lære.

Hvis Gud ved, hvilke valg vi vil træffe, hvad er pointen så ved vores handlefrihed?

Det spørgsmål har mennesker grundet over i århundreder. Måden, vi besvarer det på, er baseret på to basale åbenbarede sandheder:

Gud ved alt. Guds perspektiv er ikke bundet af tid (se L&P 38:2). Derudover har han en evighed af personlig erfaring med os, inden vi kom til denne jord, så han kender vores tilbøjeligheder og vores karakter bedre, end vi selv gør.

Vi har handlefrihed. Vi er intelligente væsener, børn af Gud, som elsker os og har lagt en plan, der gør os i stand

til at blive som ham – hvis vi vælger at adlyde ham (se L&P 93:27-32; Abr 3:21-25). Handlefrihed vil sige, at vi er frie til at handle selv og ikke blot være genstand for handling (se 2 Ne 2:14, 16, 27).

Guds indgående kendskab til vores karakter og hans forudviden om vores valg *forårsager* ikke vores valg. Både fordi han kender os, og fordi vi har handlefrihed, indbyder og opfordrer han os – men han tvinger os ikke – til at gøre godt og tro på Jesus Kristus (se Moro 7:16-17).

Hvad tænker I?

»Hvordan kan jeg komme bedre ud af det med min familie?«

Indsend jeres svar og, hvis I ønsker det, et billede i høj opløsning inden den 15. september 2018 på liahona.lds.org (klik på »Submit an Article or Feedback«).

Svarene kan blive redigeret af hensyn til længde og tydelighed.

**Ønsker
GUD
VIRKELIG
AT TALE
TIL JER?
JA!**

PRÆSIDENT RUSSELL M. NELSON
FRA »ÅBENBARING FOR KIRKEN, ÅBENBARING FOR VORES LIV«,
APRILKONFERENCEN 2018

Seks måder til altid at erindre Frelseren

Ældste Gerrit W. Gong
De Tolv Apostles Kvorum

Når vi hver uge nyder nadveren, indgår vi pagt om altid at erindre Frelseren. Ud fra de næsten 400 skriftstedshenvisninger til ordet erindre kommer her seks måder, hvorpå vi altid kan *erindre* ham.

For det første kan vi altid erindre ham ved at have tillid til hans pagter, løfter og tilsagn.

For det andet kan vi altid huske ham ved taknemligt at anerkende hans hånd livet igennem.

For det tredje kan vi altid huske Herren, når vi stoler på hans forsikring om, at »den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42).

For det fjerde opfordrer han os til at huske, at han altid byder os velkommen hjem.

For det femte kan vi altid huske ham på sabbatten gennem nadveren. Ved slutningen af sit jordiske virke og i begyndelsen af sit virke som opstanden – begge gange – tog vor

Frelser brød og vin og bad os erindre sit legeme og blod.

I nadverordinancen vidner vi for Gud Faderen om, at vi er villige til at påtage os hans Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet os, så vi altid må have hans Ånd hos os (se Moro 4:3; 5:2; L&P 20:77, 79).

Til slut opfordrer Frelseren os for det sjette til altid at huske ham, ligesom han altid husker os.

Vor Frelser erklærer:

»Selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig.

Se, i mine hænder har jeg tegnet dig« (Es 49:15-16; se også 1 Ne 21:15-16).

Han vidner: »Jeg er den, som blev løftet op. Jeg er Jesus, som blev korsfæstet. Jeg er Guds Søn (L&P 45:52).

Jeg vidner ydmygt om og beder til, at vi altid vil erindre ham, til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor vi måtte befinde os (se Mosi 18:9). ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2016.

Født i
Redwood City
i Californien.

Opretholdt til
De Tolv

Apostles Kvorum

den 31. marts 2018.

Har 4 børn og
3 børnebørn

Træneren opfordrede ham til at prøve at komme med på skolens

hold for amerikansk fodbold,
og han elskede det!

Giftede sig med Susan Lindsay i **templet i Salt Lake City** i januar 1980.

Virkede som særlig assistent i USA's udenrigsministerium i Washington, D.C. i 1986.

Tjente som missionær i Taipei-missionen i Taiwan.

Jeg kan altid bede

Spørgsmål om bøn

Sæt hak ved alle de svar, du synes passer. Tilføj dine egne svar. Fortæl så det, du ved om bøn til en anden.

1. Hvorfor vil vor himmelske Fader gerne have, at du beder?

- Fordi jeg er hans barn, og han vil gerne høre fra mig
- Fordi han gerne vil hjælpe mig
- _____
- _____

2. Hvornår beder du?

- Hver aften og morgen
- Når jeg er bange
- Når jeg skal træffe et valg
- _____
- _____

3. Hvor beder du?

- På mit værelse
- Udenfor under stjernerne
- _____
- _____

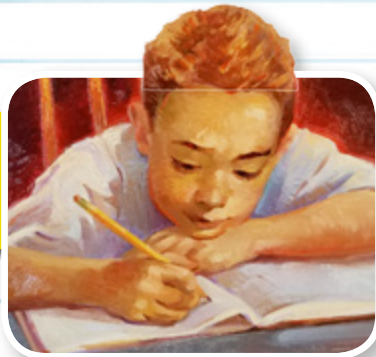
4. Hvad beder du om?

- Et problem, jeg har
- Hvad der er sket i dagens løb
- _____
- _____

5. Hvordan hører du vor himmelske Faders svar?

- Når jeg læser i skriften
- Når jeg føler fred
- _____
- _____

MIN BØNNE-DAGBOG

- Skriv det ned, som du bekymrer dig om eller har brug for hjælp med.
- Tal med vor himmelske Fader om det i bøn.
- Når du har bedt, så lyt stille efter Helligånden.
- Bliv i ugens løb ved med at holde øje med og lytte efter svar.
- Skriv de svar ned, som du får.

Bønne HUSKE kort

»Det første, det midterste og det sidste, vi skal gøre, er at bede.«
- Præsident Henry B. Eyring

.....

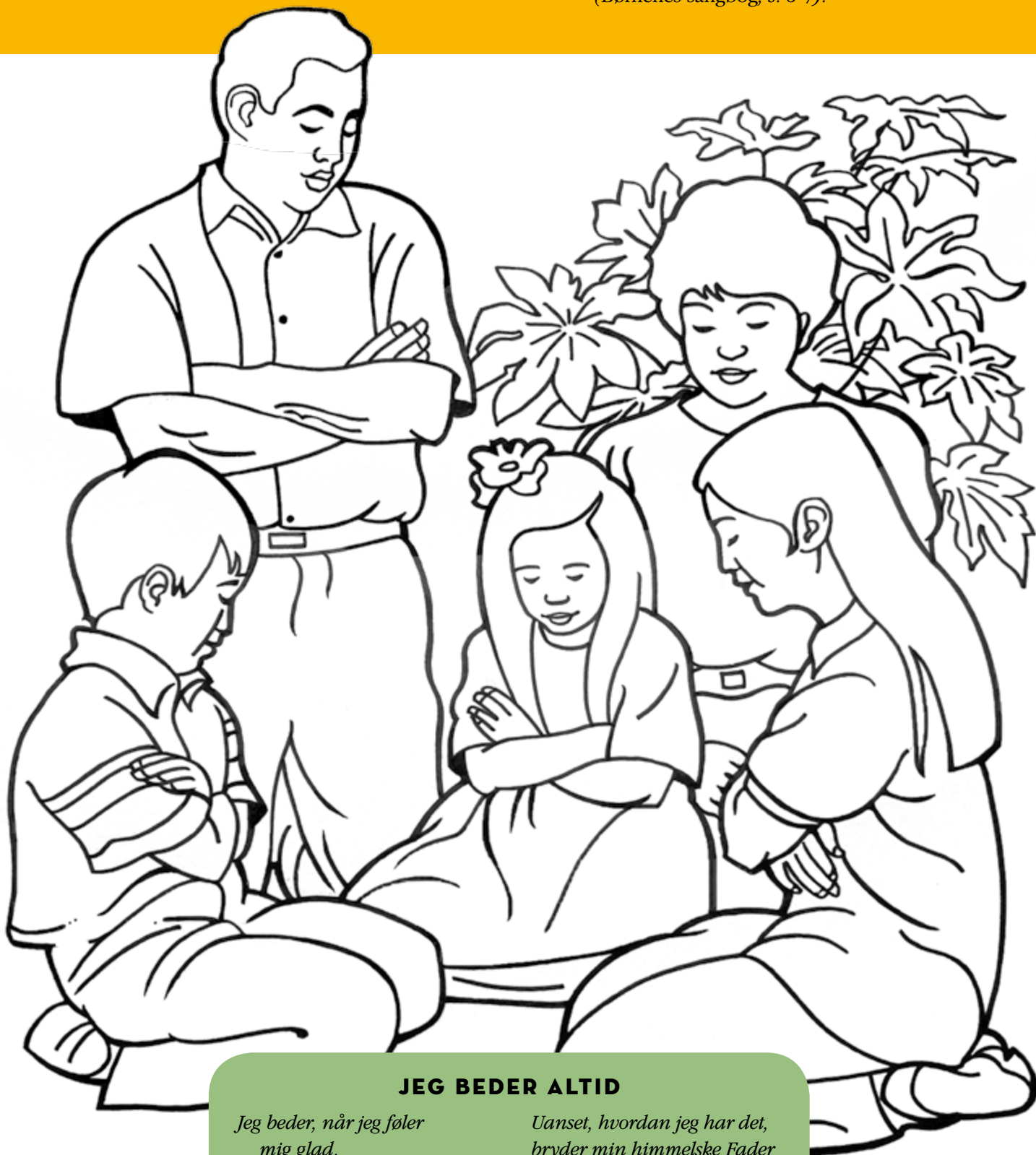
Bønne HUSKE kort

»Vi kan lære Herren at kende og stole på ham igennem bøn.«
- Søster Bonnie H. Cordon

.....

»Bed, han er der. Tal, han vil lytte.
Du er hans barn. Han vil dig omfavne«
(Børnenes sangbog, s. 6-7).

JEG BEDER ALTID

*Jeg beder, når jeg føler
mig glad.
Jeg beder, når jeg er ked
af det.
Jeg beder, når jeg er bange,
og når jeg er gal i skralden.*

*Uanset, hvordan jeg har det,
bryder min himmelske Fader
sig om det.
Så uanset om dagen er skidt
eller god,
beder jeg altid.*

Teresa Weaver

Hej!
Jeg hedder
Steffani!

Jeg prøver at lade mit lys skinne
ved at bære mit vidnesbyrd.

En smuk ø

Jeg bor på Sri Lanka. Det er en smuk østat tæt på Indiens sydlige spids. Vi har tropiske skove, blåt hav og historiske ruiner. Jeg elsker mit land!

මොර්මොන්ගේ
පොත

දේවුස් ක්‍රිස්තුස් වහන්සේගේ
තවත් ලිපිපුවත

Venner alle vegne fra

På min skole går der børn fra mange lande. Der er både kristne, muslimer, hinduer og buddhister. Vi er alle søde og venlige mod hinanden.

Et lysende vidnesbyrd

1. En skræmmende invitation

En dag holdt de kristne elever et særligt møde. Vi blev opfordret til at bære vores vidnesbyrd. En stilhed faldt over rummet. Ingen gik op på scenen. Alle var for bange. Jeg er meget genert, så jeg var også bange.

2. »Gå op, gå op«

Så bølgede der en varm følelse over mig, og jeg følte, at Helligånden sagde: »Gå op, gå op.« Jeg bad hurtigt en bøn i hjertet. Jeg gik op på scenen med sommerfugle baskende i min mave.

3. Bar mit vidnesbyrd

Jeg fortalte mine klassekammerater, at vor himmelske Fader elsker os og ønsker, at vi taler med ham ofte. Jeg fortalte om mine erfaringer med bøn. Jeg sagde, at jeg ved, at vor himmelske Fader lytter til mig og ønsker at hjælpe mig. Jeg var glad for, at jeg havde modet til at bære mit vidnesbyrd. Jeg følte, at jeg havde ladet mit lys skinne i et stille rum.

4. Gå og gør

Mit yndlingskriststed i Mormons Bog er der, hvor Nefi siger, at han vil gå og gøre, som Herren har befalet. Jeg håber, at jeg altid vil have modet til at gøre, hvad vor himmelske Fader ønsker, at jeg gør.

SEND OS EN STJERNE!

Jesus har bedt os om at lade »[vores] lys skinne for mennesker« (Matt 5:16). Hvordan vil I lade jeres lys skinne? Send os et billede af din stjerne sammen med din historie, et billede og dine forældres tilladelse på liahona@ldschurch.org.

Løftet om IKKE AT STRIDES

Myrna M. Hoyt

Baseret på en virkelig hændelse

»De [tog] deres sværd og alle [deres] våben ... og gravede dem dybt ned i jorden« (Alma 24:17).

Det ville blive en dejlig dag. Timmys kusine Madi ville komme på besøg. Og hun skulle være der en hel uge! Han kunne ikke vente med at vise hende sit legetøj og lege med hende.

Da Madi kom, begyndte eventyrerne med det samme. De første to dage legede de med legetøjsdinosaurere og lod som om, de var pirater. Det var rigtig sjovt! Men den tredje dag gik det ikke så godt. Timmy og Madi kunne ikke enes om *noget som helst*.

»Lad os gå udenfor og gøre træhytten til et rumskib!« sagde Timmy.

»Det har jeg ikke lyst til. Lad os bare blive indenfor og tegne,« sagde Madi.

»Indenfor er kedeligt!«

»Nej, det er ej. Vi leger hele tiden kun det, *du* gerne vil lege. Hvorfor skal du hele tiden bestemme, hvad vi skal lave?«

Timmy og Madi blev ved med at mundhugges. De havde det ikke spor sjovt mere. Tommy kunne ikke lide den følelse, han fik, når de skændtes. Så kom han i tanke om noget.

»Madi, hvad siger du til, at vi leger anti-nefi-lehier?« spurgte Timmy.

»Hvad for nogen?«

»Anti-nefi-lehier. Det var et folk i Mormons Bog, som gravede deres våben ned. De havde sloges meget, og det var de kede af, så de omvendte sig. De lovede vor himmelske Fader, at de aldrig ville slås igen. Så de gravede deres våben ned i jorden for at vise, at de ville holde deres løfte.«

Pludselig fik Timmy en idé. »Lad os lave nogle legetøjsværd og grave dem ned og love, at vi ikke vil strides.«

»Okay,« sagde Madi.

Timmy og Madi fandt nogle plastikbyggeklodser på Timmys værelse og lavede nogle forskellige slags værd

af dem. Nogle af dem var lange. Nogle var korte. Og nogle var meget farverige. Da Timmy og Madi var færdige, bar de deres våben ud på det store tæppe i entréen.

»Lad os lade som om, at tæppet er et stort hul,« sagde Timmy.

De satte sig ned ved kanten af tæppet. Så lagde de ét for ét deres værd på tæppet og lod som om, de gravede dem ned.

»Jeg lover, at jeg ikke vil skændes mere,« sagde Timmy og smed sit sidste værd på stakken.

»Også mig,« sagde Madi. »Lad os nu lege! Hvad vil du gerne lave?«

»Lad os tegne,« sagde Timmy med et smil.

Madi smilede tilbage. »Bagefter kan vi bygge et rumskib udenfor.«

Resten af ugen holdt Timmy og Madi deres løfte. Og de legede meget bedre sammen, efter de havde begravet deres stridsøkser. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Grace Vlam er en niårig pige, der boede i Holland i 1940 under Anden Verdenskrig. Nazityskland var begyndt at angribe Holland.

BOOM! BOOM!

Lød det klokken tre om morgenen og byen blev bombet. Det ene øjeblik lå Grace og sov i sin seng, og i det næste fortalte far, at de skulle søge ly. Nu lå Grace sammenkrøbet under køkkenbordet med sin far, mor og yngre brødre, Heber og Alvin. Hun kunne høre

eksplosionerne rumle og glasset klirre udenfor. Det var så højt og larmende!

»Hvad vil der ske med os?« spurgte Grace far.

Far strøg hende over håret »Jeg ved det ikke,« sagde han. »Men lad os bede en bøn.«

Familien Vlam krøb tæt sammen.

»Kære himmelske Fader,« bad far, »vil du beskytte vores familie.«

Lidt efter dæmpede larmen sig lidt. Der lød ikke flere eksplosioner. De var i sikkerhed.

»Hvad der end sker, vil Gud tage sig af vores familie,« sagde mor.

En fredsstemme

Megan Armknecht

Baseret på en sand historie

Mor tog Grace i hånden og smilede til hende. »Kan du huske, da vi blev besejlet i templet?»

Grace nikkede. Da de flyttede fra Indonesien til Holland, gjorde de stop i Utah og blev besejlet i templet i Salt Lake City.

»Hvad der end sker, vil Gud tage sig af vores familie,« sagde mor.

Næste dag hørte Grace sirenerne varsle luftangreb, da hun var ude på byens torv. Hun så op og så flyvemaskiner over sit hoved, og der faldt små sorte ting

ned fra dem. Hun stod bare der og stirrede med åben mund.

En mand råbte til hende. »Løb! Det er bomber!»

Grace styrtede hjem, hendes hjerte hamrede, da hun endelig nåede sikkert ind gennem hoveddøren.

Nogle få dage efter besatte det nazistiske styre i Tyskland officielt Holland. Sommetider tog de folk, som havde været officerer i militæret, til fange. Fordi Graces far havde været officer i det hollandske militær, holdt nazisterne nøje øje med ham.

»Men der sker ikke far noget,« tænkte Grace. »Vi er medlemmer af Kirken, og far er leder i missionspræsidentskabet. Gud vil beskytte ham.«

Da bombningen ophørte, var familien Vlam nødt til at forlade deres by. På Graces nye skole hørte hun en dag de andre elever hviske.

»Der var nogle, der blev taget til fange i dag!»

»Kommer de nogensinde tilbage?»

Grace var bange. Havde far det godt? Hun løb hjem så hurtigt, som hun kunne. Da hun styrtede ind ad døren, stod mor i entréen.

»Er det sandt?« spurgte Grace. »Er far blevet taget?»

Mor sagde ingenting, men Grace kunne se i mors bedrøvede øjne, at far var blevet ført bort. Han var blevet krigsfange. Grace lænede sig op ad væggen. Hun var så bange, at hun ikke engang kunne græde.

»Hvad gør vi nu?« tænkte hun.

I det øjeblik hørte Grace en stemme sige: »Du kommer til at se din far igen.« Stemmen var rolig og klar. Grace vidste, at det var Helligåndens stemme. Det gjorde, at hun fik det lidt bedre.

Hun vidste ikke præcis, hvad der ville ske, men hun vidste, at vor himmelske Fader ville tage sig af hende og hendes familie.

Fortsættes ... ■

Forfatteren bor i New Jersey i USA.

»Jeg ved, at Jesus Kristus lever; jeg elsker ham og ved af hele mit hjerte, at han elsker os hver især.«

Ældste Ronald A. Rasband

De Tolv Apostles Kvorum

»Stå sammen med Kirkens ledere«, Liahona, maj 2016, s. 49.

Ældste
Jörg Klebingat
De Halvfjerds

Fodbold og søndage

I Tyskland er fodbold den mest populære sport. Min far meldte mig ind i en fodboldklub, da jeg var fem år. Vi trænede tre eller fire gange om ugen. Kampene blev mest spillet om lørdagen eller søndagen. Når jeg ikke spillede fodbold på klubholdet, spillede jeg fodbold med mine venner. Næsten hver dag spillede vi fodbold, indtil solen gik ned.

Da jeg var 15, begyndte jeg at spille på et hold i en større by. Fodbolden blev mere seriøs. Vi trænede mere. Vi rejste flere steder hen. Vi spillede mod flere hold. Fodbold var mit liv.

Da jeg så næsten var blevet 18 år, var jeg til koncert. Jeg så en dreng på min egen alder. Han stak ud. Han drak ikke, han røg ikke og han bandede ikke. Jeg ville gerne vide hvorfor. Jeg fandt ud af, at han var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hans eksempel gjorde, at jeg gerne ville vide mere. Senere sluttede jeg mig til Kirken.

Da jeg var blevet døbt, fandt jeg ud af to ting. For det første burde jeg ikke spille fodbold på sabbatten. Jeg burde gå i kirke. For det andet forventede vor himmelske Fader, at jeg tjente som missionær. Men jeg var ret god til fodbold. Jeg havde en ven, som jeg havde spillet med hele vores opvækst. Vi fik begge et tilbud om at spille på et professionelt hold. Min ven tog imod tilbudet. Jeg valgte at vende fodbolden ryggen og tage på mission i stedet for. Det var ikke noget svært valg, for jeg vidste, at Kirken var sand.

Men mit valg var svært for min familie og mine venner. De forstod ikke, hvad jeg gjorde. Mine forældre sendte mig avisudklip af min ven, som spillede fodbold. Det var ikke let for mig. Men jeg har aldrig fortrudt, at jeg tog på mission.

Vor himmelske Fader har velsignet mig hver eneste dag, fordi jeg valgte at tage på mission. Han har velsignet mig med fred. Jeg fik den gode følelse, der kommer af at træffe det rette valg. ■

David og Goliat

Kim Webb Reid

David var en dreng, der vogtede får. Hans ældre brødre var soldater, der prøvede på at beskytte deres folk. En dag sendte Davids far ham af sted med mad til hans brødre.

Da David kom derhen, så han en kæmpestor soldat, der blev kaldt Goliat. Hvis nogen kunne slå Goliat, ville krigen være overstået. Men ingen var modig nok til at kæmpe imod ham.

David sagde, at *han* ville kæmpe mod Goliat. Kongen sagde nej. David var kun en dreng, og Goliat var stor og stærk! Men David vidste, at Gud ville hjælpe ham. Til sidst sagde kongen, Saul: »Så gå da, og Herren være med dig!«

David var for lille til at bære en rustning, som den Goliat havde. Han samlede nogle sten op og lagde en i sin slynge. Han skød stenen mod Goliats pande. Goliat faldt! David vandt! Han reddede sit folk.

Sommetider støder jeg på store, skræmmende problemer.
Når jeg beder Gud om hjælp, hjælper han mig til at være stærk. ■

Fra 1 Samuel 17.

Jeg kan være et godt eksempel

Ældste Marvin J. Ashton (1915-1994)
De Tolv Apostles Kvorum

BLIV VED MED AT PRØVE

At vinde kampen om evigt liv kræver en indsats i form af konstant arbejde, stræben og at holde godt ud med Guds hjælp.

Når jeg tænker på Frelserens formaning om med glæde at gøre alt, hvad der står i vor magt (se L&P 123:17), tænker jeg på faderen i lignelsen om den fortabte søn. Faderen var sønderknust over tabet af sin vildfarne søn og hans opførsel. Alligevel læser vi intet om, at han klagede og spurgte, hvad han havde gjort forkert. »Hvad har jeg gjort for at fortjene det? Eller »hvor fejlede jeg?«

I stedet for syntes han at have holdt ud uden at blive bitter over sønnens dårlige opførsel, og han bød ham kærligt velkommen hjem igen. »For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet« (Luk 15:24).

Når familiemedlemmer skuffer os, har vi især brug for at lære at holde ud. Så længe vi udviser kærlighed, tålmodighed og forståelse, selv når der ikke tilsyneladende sker nogen

fremskridt, fejler vi ikke. Vi må blive ved med at prøve ...

At vinde kampen om evigt liv kræver en indsats i form af konstant arbejde, stræben og at holde godt ud med Guds hjælp ...

Smerte og hindringer rammer os alle. Vi oplever måske hjertesorg, sorg, død, synd, svaghed, katastrofer, fysisk sygdom, smerte, mentale kvaler, uretfærdig kritik, ensomhed eller afvisning. Måden, vi håndterer disse udfordringer på, afgør, hvorvidt de blive anstødssten eller byggesten. For den tapre gør disse udfordringer fremgang og udvikling mulig ...

Som børn bliver vi sommetider fortalt, at alt vil blive godt. Men sådan er livet ikke. Uanset hvem man er, vil man få problemer. Tragedie og frustration trænger sig uventet ind i livets planer ...

Sand storhed måles bedst ved, hvor godt et menneske håndterer de hændelser i livet, som synes at være totalt uretfærdige, urimelige og ufortjente ...

Jesus er Kristus. Et af kendetegnene på hans storhed er hans udholdenhed, der står for os som en konstant ledestjerne og et eksempel til efterfølgelse. Under sit ophold på jorden udholdt han godt, selvom han led smerte og afvisning i den grelleste form. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud vil hjælpe os med at holde ud, når vi yder en indsats for at efterleve hans lære, søge hans vejledning og holde hans bud. ■

Fra »Om du er standhaftig«, Stjernen, oktober-konferencen 1984, s. 16-18.

**DEN FORTABTE SØN,
AF JUSTIN WHEATLEY**

»Da gik han i sig selv og tænkte: Hvor mange daglejere hos min far har ikke mad i overflod, og her er jeg ved at sulte ihjel. Jeg vil bryde op og gå til min far og sige til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn; lad mig gå som en af dine daglejere. Så brød han op og kom til sin far« (Luk 15:17-20).

UNGE VOKSNE

**ERIC LÆRTE AT
STOLE PÅ GUD**

Selvom Eric lever med et svært handicap i Ghana, kan han stadig se det gode i livet.

44

UNGDOMSLÆRERE

**ENGAGÉR DE
UNGE I BRUGEN
AF TEKNOLOGI**

30

FREMTIDIGE MISSIONÆRER

**BRUG DISSE
SPØRGSMÅL SOM
FORBEREDELSE**

50

BØRN

**SVAR PÅ
SPØRGSMÅL
OM BØN**

66

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

2